

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir Osmanlı Polisiyesi

- ilk defa latin harfleriyle -

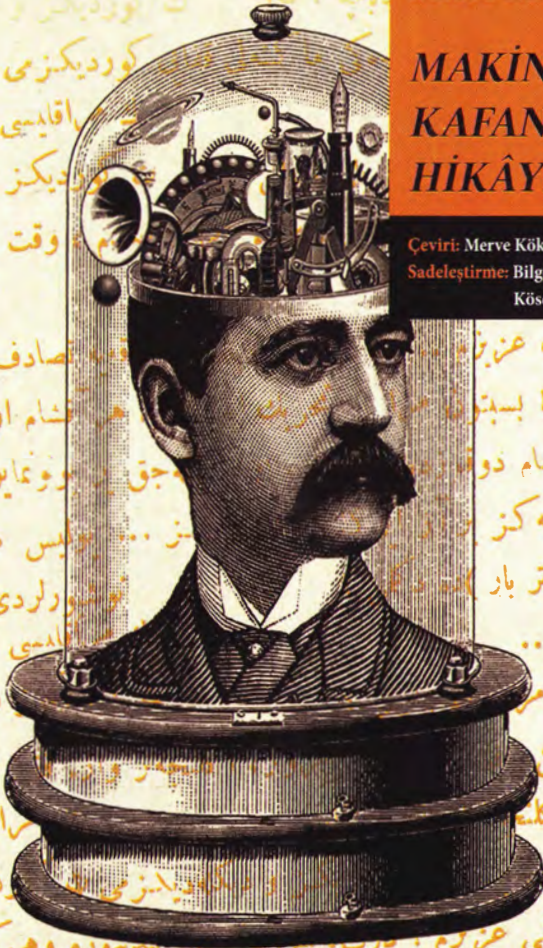
**İSKENDER
FAHRETTİN
SERTELLİ**

**MAKİNELİ
KAFANIN
HİKÂYESİ**

Çeviri: Merve Köken

Sadeleştirme: Bilge

Kösebalaban

MAKİNELİ KAFANIN HİKÂYESİ

İskender Fahrettin Sertelli

Çeviri: Merve Köken

© KARAKARGA YAYINLARI 217

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

Kayıp Kitaplar Kütüphanesi-3
MAKİNELİ KAFANIN HİKÂYESİ

İSKENDER FAHRETTİN SERTELLİ

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Yayına Hazırlayan: Bilge Kösebalaban

Latin Harflerine Çeviren: Merve Köken

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Nisan 2020

ISBN: 978-605-7865-83-0

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

[karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

[karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

[karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Kayıp
Kitaplar
Kütüphanesi

İçindekiler

İskender Fahrettin Sertelli.....	7
Sunuş.....	9

ATEŞTEN ADAMIN ESRARI

Şeytan Hadiye Serisinden.....	13
-------------------------------	----

KORKUNÇ ŞATONUN ESRARI

Bir Türk Polisinin Amerika'da Sergüzeştləri.....	31
--	----

İSKELETLER ARASINDA

Bir Türk Polisinin Amerika'da Sergüzeştləri.....	59
--	----

DİRİLEN ÖLÜNÜN MACERASI

İstanbul'un Arsen Lüpen'i Ele Geçmez Kadri'nin Sergüzeştləri.....	89
---	----

MAKİNELİ KAFA'NIN HİKÂYESİ

İstanbul'un Arsen Lüpen'i Ele Geçmez Kadri'nin Sergüzeştləri.....	103
---	-----

İskender Fahrettin Sertelli

(NÂM-I DİĞER BEHLÜL DÂNÂ)

1895 yılında doğan İskender Fahrettin Sertelli küçük yaşlarda iken babasının vazifesi gereği Yemen’de bulunmuştur. Gençlik dönemlerinde uzun seneler *Akşam* gazetesinde başyazar olarak çalışmış ve birçok alanda eser vermiştir. Birçok eseri de başyazar olduğu *Akşam*’da tefrika halinde yayımlanıp halka sunulmuştur. Sanatçı, özellikle Harf Devrimi’nden sonra da çok çalışmış ve bu dönemde kırkı aşkın telif eser yayımlamıştır. Milli Kütüphane’nin zenginleşmesi için canla başla çalışmış ve döneminde halk tarafından büyük ilgi görmüş eserler yayımlamıştır. Günümüzde eserleri pek bilinmemekle birlikte sahaflarda eserlerine rastlamak mümkündür.

İskender Fahrettin Sertelli, Türk tarihinin ana hatları belirlendikten sonra milli şuuru uyandırmak adına pek çok eser kaleme almıştır. Çünkü bu durumun halk arasında kök salmasını, halkın tarihsel hususlarda bilinçlenmesini hedeflemiştir. Ülkemizde tarihi roman akımının öncülerinden biri olan sanatçı *Abdülhamit ve Afrodite*, *Deliler Saltanatı*, *Telli Haseki*, *Bir Güneş Yükseliyor* isimli tarihi romanları yazmıştır. Ayrıca *Tarihten Sesler* isimli aylık Türkçe tarih dergisini de yayın hayatına kazandıran yazarın kendisidir. Ancak 1943’ten sonra yayın hayatına başlayan dergi sadece 25 sayı çıkabilmiş Sertelli’nin ölümünden sonra yayın hayatına çok kısa bir süre devam edebilmiştir. Batılıların *dime novel* olarak adlandırdığı tarzda da eserler vermiş olan sanatçı dönemin polisiye furyasına üç farklı karakterle giriş yapmıştır. Behlül

Dânâ müstearıyla yazılan bu polisiye serilerde üç karakter karşımıza çıkmaktadır: *İstanbul'un Arsen Lupen'i Elegeçmez Kadri*, *Şeytan Hadiye* ve *Türk Polis Hafiyesi Yılmaz*. Döneminde geniş kitleler tarafından okunan bu polisiye eserlerde üç karakterin eğlenceli maceralarını bulmak mümkündür. Daha sonra *dime novel* tarzını geliştiren yazar polisiye roman tarzında da eserler kaleme almıştır. Bunlara örnek olarak *Casus Mektebi*,(1929), *İngiliz Casusu Lawrance İstanbul'da* (1932) *Amerika'ya Kaçırılan Türk Kızı*(1937), *25 Kocalı Kadın* (1938) ve *Transatlantik Kundakçısı* (1941) gibi eserleri verebilir. Pek çok konuda eserler yazmış olan sanatçı aşk maceraları kaleme almaktan da geri durmamıştır. *Hint Yıldızı*, *Sakın Beni Okuma*, *Üç Çiçek Bir Böcek*, *Mukaddes Uçurum* yazarın bu tarzda yazdığı romanların en çok bilinenleridir. Edebiyat dışı eserlere de imza atan Sertelli, kişisel gelişim kitapları dahi yazmıştır. Bunun dışında kaleme aldığı bir de İngilizce-Türkçe sözlük bulunmaktadır.

Çok yönlü bir sanatçı olarak daima üreten ve halkı aydınlatmaya çalışan sanatçı çok erken bir yaşta hayatını kaybetmiştir. 1943 senesinde 48 yaşında hayata gözlerini yuman sanatçı bıraktığı eserlerle yazın dünyamızdaki yerini almıştır.

ESERLERİ

Roman:

Abdülhamit ve Afrodite , *Deliler Saltanatı*, *Telli Haseki*, *Hint Yıldızı* , *Sakın Beni Okuma!*, *Bir Güneş Yükseliyor*, *Üç Çiçek Bir Böcek* , *Casus Mektebi* , *Sahte Prenses* , *İngiliz Casusu Lavrens İstanbul'da*, *Amerika'ya Kaçırılan Türk Kızı*., *25 Kocalı Kadın*, *İstanbul'u Nasıl Aldık?*, *Öldüren Kadın* , *Sebâ Melikesi Belkıs*, *Casus Mektebi*, *Semiramis*, *Asya'dan Bir Güneş Doğuyor*, *Barbaros Gençliği*, *Akınları ve Ölümü*, *Transatlantik Kundakçısı*, *Dünya Ağlıyor*, *Temuçin* , *Kutuplarda Bir Türk Kızı*, *Mukaddes Uçurum*

Polisiye Seriler:

İstanbul'un Arsen Lupen'i Elegeçmez Kadri *Şeytan Hadiye*, *Türk Polis Hafiyesi Yılmaz*.

Oyun:

Paris'te Bir Türk Kızı, *Frengililer*, *Siyah Gölge*, *Dora*, *Anadolu Yıldızı*, *Kadınsız Dünya*, *Uyanan Kin*, *Siyah Elmas*

Sunuş

İnsan macerası dünyamızda başladığı günden beri kurmaca da insanlığın zihninde ve evreninde yerini almıştır. Yani insan her daim bir şeyleri tahkiyeli unsurlarla sentezleyip anlatma arzusuyla kurmaca evrenin kapılarını açmıştır. Kurmaca unsurları geliştikçe bu durum ete kemiğe bürünüp bir sanat halini almış ve edebiyat, sanat dalları içerisinde kurmaca evrenin en çok bulunduğu sanat haline gelmiştir. Hal böyle iken bu evrende iz bırakacak sayısız eser meydana getirilmiştir. Bazı eserler klasik olmuş ve evrenselliği yakalayarak tüm dünyayı kucaklamıştır. Özellikle roman ve hikâyede, Türk ve dünya edebiyatında önemli eserler, gerek döneminde gerekse günümüzde okuru ile kavuşmuş ve kavuşmaya devam etmektedir. Bazı eserler ise döneminde bazı şartlar elvermediğinden okuru ile buluşamamış belki de buluşsa bile yeterli reaksiyonu alamamışlardır.

İşte bu eseri günümüz Türkçesine çevirip siz değerli okurlarımıza sunma sebebimiz bugüne ulaşmamış bu öykülerin ve yazarının günümüz okuru ile buluşmasına vesile olmaktı. Şeytan Hadiye serisini

2013'te Latin alfabesine çevirip yayınlamış olan değerli akademisyenler Seval Şahin, Didem Ardalı Büyükerman ve Banu Öztürk'ten sonra "Şeytan Hediye" serisinden "Ateşten Adamın Esrarı" adlı bir öykünün de yer aldığı İskender Fahrettin Sertelli'nin bu öykü seçkisi ile yazarımızı tanııtma misyonunu devam ettirmek bizim için gurur verici olacaktır. Henüz 48 yaşında kaybettiğimiz değerli edebiyatçımız Sertelli hayatı boyunca çok üretken bir yazar olmuş ve tarihi romanlardan, çevirilere, gazete tefrikalarından, sözlüğe, kendi yayınevinden çıkardığı dergilerden tiyatro oyunlarına kadar türlü dallarda çok geniş bir yazın hayatı olmuştur. Burada çevirdiğimiz beş öykü de Behlül Dâna takma ismi ile yazdığı İngilizce "dime novel" olarak anılan, çok değerli araştırmacı yazar Erol Üyepazarcı'nın verdiği adıyla da "onparalık öyküler" türünde yazmış olduğu üç ayrı polisiye serisinden üç karakter olan Şeytan Hediye, Amerika'da bir Türk Polisi Yılmaz ve Ele Geçmez Kadri'nin öykülerinden yaptığımız seçkilerdir. Bu beş öyküden "Ateşten Adamın Esrarı" dışında hiçbir öykünün daha önce Latin alfabesi ile yayımlanmış bir versiyonunun olmadığını söyleyebiliriz.

Polisiye kurguları ile göze çarpan öykülerde bizim ilk gözümüze çarpan, öykü isimlerinin ilgi çekiciliği, dolayısıyla bu beş öyküyü seçme nedenimiz de işte başlıklardaki fantastik unsurlar oldu.

Osmanlı Türkçesi ile yazılmış metinler önce Latin alfabesine çevrildi daha sonra ise bazı arkaik ifadeler güncel olanla değiştirilerek sadeleştirildi. Yabancı

karakterlerin isimleri orijinal metindeki gibi Türkçe okunuşlarıyla bırakıldı.

Keyifli okumalar dileriz.

Şubat 2020, Kadıköy
Merve Köken
Bilge Kösebalaban'

ATEŞTEN
ADAMIN ESRARI

ŞEYTAN HADİYE SERİSİNDEN

Majestik Tiyatrosu'nun localarından birinde uzun boylu şişmanca ve kibar bir adamla zayıf ve orta boylu birisi konuşuyorlardı:

-Karşımızdaki sahneden etrafa neşeler saçıldığı halde siz çok asabi ve heyecanlı görünüyorsunuz al-bay hazretleri.

-Azizim Çarls! Siz benim yerimde olsanız burada huzurla bir dakika bile oturamazsınız.

-Sebebini sormama müsaade eder misiniz?

-Rica ederim, bilmiyor gibi soruyorsunuz. Kızımın hastalığını unuttunuz mu?

-Afedersiniz_onu hiç hatırıma getirmemiştim. Miss Helen bence endişe edilecek bir hasta değildir.

-Ne kadar geniş yüreklisiniz doktor.

-Tersine, çok hassas bir adamım. Fakat kızınızda hiçbir hastalık görmediğim için endişenizi ve özellikle kendisinden bahsederken "hasta" kelimesini kullanmanızı lüzumsuz görüyorum.

-Aman dostum, rica ederim susunuz. Çünkü sözlerinizde işe yarayacak bir tek kelime bile yoktur. Helen, kötü rüyalarını her gece görüp durur ve günden güne kilosundan biraz daha kaybederken kızımda

“Bir hastalık yoktur” demeniz güneşî inkâr etmek kadar komik oluyor.

-Müsaadenizle bir daha tekrar edeceğim: Miss Helen Nelson’da somut bir hastalık yoktur. Uyanırken kendisini ruhen de fikren de sakat görmedim.

Gece rüyasında acı çekmesi ise mide şişkinliğinin sebep olduğu bir kabusun geceleri kızınızı korkunç rüyalar görmeye sevk etmesinden başka bir şey değildir. Akşam yemeklerini erken ve hafif alması şartıyla bu rahatsızlığın tedavisi de pek mümkündür.

-Kaç aydır söylediklerinizden başka yeni bir şey söylemiş olmuyorsunuz, azizim.

-Şüphesiz, ayrıca yine tekrar ediyorum ki kızınız hasta değildir. Boş yere kendinizi merak ve endişeye sevk ediyorsunuz.

-Kızımı bu halde görürken merak etmemek... Fakat benimle eğlenmeyiniz doktor!

-Alaycı tabiatlı bir adam olsaydım bu ithamınızdan dolayı size hak verirdim. Fakat pekala siz de biliyorsunuz ki özellikle böyle ciddi meselelerde kesinlikle şakadan hoşlanmam. Aynı zamanda Helen’i kendi kızım gibi sevdiğimi de size hatırlatmak isterim.

-Ona şüphe yok. Fakat ne derseniz deyiniz Helen hastadır, nokta!

Şeytan Hadiye tesadüfen yandaki locadan dinlediği bu garip sohbet üzerine derhal yaptığı inceleme sonucunda bu iki meçhul şahıstan birinin Albay Nilson, diğerinin de aile doktoru Çarls olduğunu anlamıştı. Albay Nilson'un kızı Helen'in hastalığının o günlerde gazetelerde de dedikodu haberi olmaya başlamasıyla bir gün meşhur polis hafiyesi meseleyi soruşturarak Albay'ın kızının hayalperest bir genç olduğu sonucuna ulaştığı gibi bu düşüncesini Doktor Çarls da destekleyince artık bu basit aile meselesi ile fazla meşgul olmaya lüzum görmemiş, Albay Nilson'a hitaben:

“Kızınızı gündüzleri ruhunu sıkmayacak işlerle meşgul ediniz ki geceleri kabussuz ve güzel uyku uyuyabilsin” demiş. Ve bu tavsiyenin ardından Albay'a veda ederek gitmiş ve bir daha görünmemiştir.

Şeytan Hadiye, gazetedeki dedikodular arasında Londra'da birçok kızı baştan çıkarmakla tanınan Teğmen Kılây'tın da ismini görmüşse de fazla ayrıntı olmadığı gibi Albay Nilson'un “teğmen Kılây ile ailemizin tanışıklığı ve münasebeti yoktur” tarzındaki yalanlaması da dikkatini çekmekten ve meseleyi bir

kere de bu yönden araştırmaktan geri kalmamıştı. şeytan Hadiye'nin İngiltere'deki görevi ve mücadelesi malumdu: Polis hafiyesi Jon'u ve dolayısıyla İngiliz güvenlik güçlerini mağlup etmek. O sırf bu bakış açısından emek veriyor ve galeyana geliyordu. Jon'un hangi toplulukta ismi geçse şeytan'ın o işe parmağını dolamaması mümkün değildi. Zaten son günlerde Mister Jon, zerine aldığı bütün işleri ancak basit bir polis memuru bilinciyle takip edebiliyordu. O türlü türlü hezimet ve yenilgilerden sonra âdeta sersem ve şaşkın bir hal almıştı. Yaptığı ve söylediği şeylerde şuur ve mantık aramak gülünç olurdu. Fakat bir defa talih onu bu önemli vazifenin başına amir diye getirmişti. O vaktiyle bir tesadüf eseri olarak bazı önemli cinayet ve hırsızlıkların failerini meydana çıkarmak suretiyle büyük bir şöhrete sahip olmaktan başka bir meziyeti olmadığı halde, onu nasılsa birçok kişi sevmiş ve özellikle sosyete de Jon hakkında sarsılmaz bir sevgi ve yakınlık oluşmuştu. O bu sevgi ve yakınlıktan cesaret alarak her şeye burnunu sokar ve her mecliste hazır bulunmaya çalışırdı. İşte Nilson ailesine de gazetede gördüğü ufak bir haber üzerine nüfuz etmiş ve neticede kendince önemli bir şey görmeyerek kuru bir nasihati takiben meselenin peşini bırakmıştı.

O bir hadise elle tutulur hale gelmeyince onunla meşgul olmaktan zevk almazdı. şeytan Hadiye, Jon'un bu tabiatını çok yakından bilirdi.

Teğmen Kılays Londra'nın ünlü simalarından biriydi. Aleyhinde hukuk ve icra mahkemelerinde açılmış birkaç dava cereyan ediyordu. Bunların hemen hepsi de birer aile faciasından ibaretti.

Şeytan Hadiye bu genç teğmen hakkında tahki-
kat yapmaya başlayınca pek çok mühim bilgi elde
etmişti. Teğmen Kılays meşhur Lord Kılays'ın yega-
ne torunuydu. Büyük pederi gibi çok çapkın olan
Teğmen Kılays daha çok küçükken askerliğe heves
ettiği için kendisini Harbiye Subay Mektebi'ne ver-
mişlerdi. Kılays, mektebinden mezun olduğu zaman,
Londra'da Psikoloji Enstitüsü profesörleri arasında,
günlük gazetelerde halkı alakadar edecek çok önemli
münakaşalar başlamıştı. Bu münakaşaların konusu-
nu insanların ruhi kabiliyet ve değişimleri oluşturu-
yordu. Kılays, bu münakaşalara büyük bir alaka gös-
tererek nihayet kendisinde uyanan bir merak, Kılays'ı
Psikoloji Enstitüsü'nün genel dershanelerine sevk et-
mişti. Genç teğmen sabahları kıtasına gitmeden ev-
vel, enstitüye giderek her gün iki saat psikoloji der-
si görüyordu. İki sene kırılmaz bir azim ve merakla

derslere ve tecrübelerine devam ederek nihayet imtihanında başarılı olmuş, psikoloji müessesesinden bir de sertifika almıştı. O artık hem asker hem de az çok bir ilim adamı olmuştu. Geceleri evinde arkadaşlarını toplayarak ruhî ve ilmi münakaşalarla beraber manyetizma ve ruh çağırma tecrübeleri yapıyorlardı. Kılâyât bununla beraber çapkınlığını da ihmal etmiyor, ilmi maskesiyle her muhite girip çıkarak genç kızların merak ve heyecanını tahrik edecek birtakım ruhbilim tecrübeleri yapmak suretiyle muhitinin alakasını kendi üzerine çekmeye çalışıyordu. İşte bu suretle birçok genç kız ve kadınla ilişki kurarak sosyete de aleyhinde sonuç veren birtakım dedikodular oluşmasına sebebiyet vermişti. Hangi sosyete de dahil olursa olsun, ondan bütün erkekler eşlerini ve kızlarını kıskanırlardı. O hem zeki ve içten, hem de güzel ve yakışıklı bir gençti.

Şeytan Hadiye, genç teğmen hakkında bu bilgileri toplamakta başarılı olduktan sonra Albay Nilson'un kızı ile teğmen arasında bir ilişki olup olmadığını araştırmaya başlamıştı. Hiç kimse ona bu konuda açık bir bilgi vermiyordu. Fakat Hadiye düşünüyordu. "Madem ki babası, kızı ile Kılâyât arasında bir ilişki olmadığından bahisle basına bir yalanlama metni göndermiştir, herhalde aralarında bir mesele cereyan etmiş olacak ki Nilson buna lüzum gördü." Bu yönden herhangi bir araştırma imkânı yoktu. Teğmen Kılâyât ile ilişki kurarak fikrini ve amacını öğrenmeyi düşünmüşse de bu suretle hareket etmek de Hadiye için uzun bir mesai teşkil

ediyordu. Kılâyât kısa zamanda ele avuca gelir bir adam değildi. Onu elde etmek için haftalar, belki de aylarca peşinde koşmak lazımdı. Hadiye, iki elini başına dayamış sıklıkla “Bu muammayı nasıl halledeceğim?” diye söyleniyordu. Mesele de hakikaten bir muammaydı. Albay Nilson’un kızı çok hassas bir genç olmakla beraber tahsil ve idrakı yerinde ve akıllı bir gençti. Gece, uykularından şikâyet etmesi ve her gece garip ve korkunç rüyalar görmesi hane halkını olduğu kadar Hadiye’yi de meraka sevk etmişti. Bu nasıl bir hastalıktı? Doktor bu hastalığa neden lakayt davranıyordu? Halbuki ortada Albay’ın iddiasına göre çok bariz bir hakikat vardı: Miss Helen her gün biraz daha eriyor ve kilosundan kaybediyordu. Bu nokta üzerinde Times gazetesi muhabiri bile durmuştu. Meşhur Jon hazretlerinin omuz silkip geçtiği bu muammayı nasıl halledecekti? Yoksa zavallı kızcağız böyle her gece gördüğü sebebi belirsiz korkulu rüyalar neticesinde büsbütün deli olarak akıllını mı kaybedecekti? Herhalde Albay Nilson’un kızı için gösterdiği endişe ve üzüntü pek de haksız ve manasız görünmüyordu.

Nilson ailesinin orta hizmetçilerden birinin kaybolması üzerine yeni aldıkları Lili ismindeki İngiliz kızı, çok şen ve becerikli bir hizmetçi idi. Onun terbiyesinden ve misafirlere karşı gösterdiği nezaketten bilhassa Albay Nilson pek memnun kalmıştı. Şen ve şuh tabiatlı olması sebebiyle kendisini Miss Helen'e de sevdirmişti. Günler geçtikçe Lili'nin hizmeti hemen Miss Helen'e geçmiş gibiydi. Bir sabah Albay yeni hizmetçiyi çağırarak:

-Kızım, dedi. Bundan sonra sen özel olarak Miss Helen'in hizmetine bakacaksın. Çünkü o şimdiye kadar hiçbir hizmetçiden bu derece hoşlanmamıştı. Onu daima memnun etmeye çalışırsan ben de seni memnun ederim.

Lili tatlı bir reveransla:

-Emredersiniz, Albay hazretleri, diye cevap vermişti.

O günden sonra Lili, Miss Helen'in dairesinde ve gece gündüz onunla beraber vakit geçirmeye başlamıştı. Miss Helen, hakikaten bu yeni hizmetçiden oldukça hoşlanıyor ve onu katiyen bir dakika bile yanından ayırmak istemiyordu. Lili boş kaldıkça tarihi

ve heyecanlı hikâyeler ve çok merak uyandıran aşk maceraları anlatır, Helen de onu pür dikkat dinlerdi. Bir gün yine böyle bir sabahta çaylarını birlikte içerklerken Lili onun fazlaca kederli olduğunu görerek:

-Bugün niçin neşesizsiniz Miss? diye sordu. O, cevap vermekte tereddüt göstermeyerek dedi ki:

-Ah Lili canım! Derdimi kimseye anlatamıyorum. Bana gülüyorlar. Sonra hastalığıma hükmederek bin türlü ilaçla midemi tahrip edip duruyorlar. Halbuki benim midemde bir şey yok. Aç yattığım zaman da tok yattığım zaman da aynı korkulu rüyayı görüyorum. Sen akıllı bir kızsın. Madem ki bana hizmet ediyor ve gece gündüz şu çatının altında benimle hayatını öldürüyorsun, benim rahatsızlığımı senin de bilmeni arzu ederim. Bak sana anlatayım benim derdim nedir. Biliyor musun, tabii ki hayır diyeceksin ama iki ay kadar var ki hemen her gece aynı şekilde korkunç rüyalar görüyorum ve uykumdan uzun zaman sonra tıpkı bir sarhoş gibi ayılıyorum. Rüyamda gördüğüm şeyler de şundan ibarettir: Sanki cehennemden çıkmış gibi tamamen ateşten bir adam her gece rüyama giriyor ve beni elinde, kolunda ve bazen de göğsünde sıkıp eziyor, öpüyor. Ben de o ateşten adamın kıpkızıl kolları arasında buz parçası gibi eridiğimi hissediyorum. Kalbim şiddetle çarpmaya başlıyor. Aralıksız fakat nasıl söyleyeyim bilmem, tatlı bir heyecan ve korku içinde saatlerce mücadele ettikten ve çırpınıp durduktan sonra nihayet bir sarhoş sersemliğiyle ve bin zorlukla uyanıyorum. Yarım saatten evvel kendime gelemiyorum ve

kendime geldikten sonra da tabii ki bu kabusun tesiriyle asabım bozuluyor. Sabaha kadar gözlerim açık, yatağımda sağa sola dönüp duruyorum. Uykusuzluktan benzimde kan kalmadı. Her gün biraz daha fazla sararıp soluyor ve kuvvetten düşüyorum. Sen bu hale ne dersin?

Lili bu açıklamayı alınca Miss Helen'e cevaben:

-Çok meraklı bir hikaye! Fakat bu "Ateşten Adam"ı hayatta tanıdığınız bir kimseye benzetiyor musunuz, dedi.

Miss Helen ilave etti:

-Burasını sana bir sır olarak söyleyeceğim, çünkü bu sırta ailemizden başka kimse vâkıf değildir. Bundan beş ay önce evimizde bir balo verilmişti. Misafirler arasında Londra'da çapkınlık âleminde şöhreti olduğunu sonradan öğrendiğimiz, genç bir subay da vardı. Kendisiyle dans ederken bana evlenme teklifinde bulunmuştu. Ben de bu gibi mevzuları pederimle görüşebileceğini söyleyerek yanından ayrılmıştım. Daha sonra pederimden de talep etmiş. Gerçi yüksek ve tarihi bir aileye mensup ise de sosyete toplantılarındaki kötü ünü dolayısıyla pederim red cevabı vermişti. İşte bu subaya çok benziyor. Halbuki benim kalbimde ve aklımda onun katiyen yeri yoktur. Bana rüyalarımda bu derece eziyet eden bir kimsenin kalbimde yeri olmaması lazım gelmez mi? Ben insan çoğunlukla yatmadan evvel ne düşünürse gece rüyasında onu görür inancındayım. Halbuki Teğmen Kılây'tı katiyen hatırıma bile getirmedim halde gece rüyamda sık sık, hem de aynı şekilde

olmak üzere onunla meşgul oluyorum. Çıldıracağım Liliciğim! Ne yapayım, bu müthiş beladan nasıl kurtulacağım? Sen söyle!

Helen'in bu cevabından anlaşılan Kılây'ta karşı gizli bir ilgisi olduğunun kesin olduğuydu. "Beni babamdan iste demek babam verirse ben de varırım" demekten başka bir şey değildi. Ve bu cevapta hiç şüphesiz uygun bulma anlamı vardı. Fakat onun aile muhitindeki kötü ünü Nilson'a olumsuz cevap verdirmişti. Bu yön, şu tahlil ile aydınlanıyorsa da rüyada her gece tekrar tekrar eden "Ateşten Adam" sırrını anlamak mümkün olmuyordu. Lili'yi büyük bir merak sarmıştı. Miss Helen gibi iyi huylu ve iyi kalpli bir kızı bu beladan kurtarmak için elinden geleni yapmayı düşünen Şeytan Lili, Helen ile samimiyetini daha fazla ilerletmeye başarılı olunca bir gün ona dedi ki:

-Sevgili Miss! Size bir teklifte bulunacağım. Fakat tamamıyla lehinizde bir netice vereceğini ümit ettiğim için bu teklifimi reddetmeyeceğinizi zannediyorum.

-Nedir söyle bakayım?

-Hayır, söz vererseniz...

-Peki söz veriyorum. Reddetmeyeceğim.

-Yapılması mümkün olmayan bir şey değil. Bu gece odalarımızı değiştireceğiz. Ben sizin yatak odanızda ve sizin yatağınızda yatacağım siz de benim odamda.

-Bu basit bir tedbir. Benim rüyamla ne alakası var ki?

-Hani ya reddetmeyecektiniz. Ne olur bir gece rahatsız olursanız. Bir tecrübe değil mi?

-Peki söz verdiğim için bu rahatsızlığa katlanacağım. Ama yatak çarşaflarını değiştirmek şartıyla.

-Hay hay bu olabilir. Yalnız kimse duymasın. Evin içinde lüzumsuz bir dedikoduya meydan vermiş olmayalım.

O gece Lili odasını değiştirmişti. İşini bitirdikten sonra Miss Helen'in yatağına gitti ve yattı. Hava serindi, yorganı başına kadar çekti. Fakat yorganın altında gözleri açık, uyumuyor, zihnini meşgul edecek şeylerle vakit geçirmeye çalışıyordu. Miss Helen genellikle korkulu rüyasını gece yarısından sonra görüyordu. Vakıt iyice geç olmuştu. Saat on ikiyi çoktan vurmuştu. Yatakta kıpırdanmaksızın yatıyordu. Birden odanın bahçeye bakan penceresinde hafif bir tıkırtı işiten Lili, yorganın altında önceden hazırladığı ufak bir delikten pencereyi tetkik etmek fırsatını bulmuştu. Fakat bu manzara Lili'yi bile korkutacak kadar müthişti. Pencerenin kanatları büyük bir maharetle ve kendi kendine sessizce açılıvermişti. Pencereden kırmızı elbiseli ve maskeli iri bir adam görünmüş, elleriyle yatağa doğru birtakım işaretler yapmaya başlamıştı. Keskin bakışlarını Helen'in yatağına çevirmiş, tıpkı meşhur manyetizmacılar gibi birtakım garip tavır ve hareketlerle yatakta yatan kimseyi uyutmaya çalışıyordu. Öyle bir dakika geldi ki, Lili karşı koyma imkânı bulamadı. Gözlerinin

kapakları düştü ve derin bir uykuya dalmak üzere bitap, yatakta sızdı, kaldı. Bununla beraber, Lili bu Ateşten Adam'ın Teğmen Kılays olduğunu teşhiste gecikmemişti. O, iri cüssesi ve kuvvetli bakışlarıyla Teğmen Kılays'tan başka bir kimse değildi.

Lili gece sabaha karşı uyandığı zaman vücudu dayak yemiş gibi dermansızdı. Her gece Miss Helen'in gördüğü rüyayı şimdi o da görmüştü. Kendisini rüyada kırmızı bir adamın kolları arasında görmüş, sonra onunla müthiş bir mücadele neticesinde mağlup düşerek ateşler içinde yanmaya başlamıştı. Lili genç teğmenin usta bir manyetizmacı olduğunu anlamakla beraber onun bu cesaretine hayran olmuştu. Bununla beraber, Teğmen Kılays, gece odadan içeri girip yatakta Helen'in yerine hizmetçisinin yattığını görünce bunun kendisi için bir tuzak olduğunun farkına vardığı ve derhal çıkıp gittiği anlaşılıyordu. Böyle olmasaydı Lili'nin gördüğü rüya uzun süre devam edecekti. Teğmen Kılays'ın ufak bir tecrübeden sonra yatakta bir yabancının yattığının farkına vardığı ve yapay rüya yapımına devam etmeyerek hemen firar ettiği kesindi. Hatta o kadar süratle kaçmıştı ki ki kırmızı boyun atkısını bile masanın üzerinden almaya vakit bulamamıştı. Atkının köşesinde "K" harfi yazılıydı. Bu Lili için güzel bir delil olacaktı.

Lili gece gördüğü şeyleri sabahleyin erkenden Miss Helen'e anlatmıştı. Helen o gece rüyasız ve derin bir uyku uyuduğu için Lili'ye teşekkür ediyor ve sürekli yanaklarından öpüyordu. "Liliciğim, ben bundan sonra hep odanda yatacağım. Çünkü bu

gece Ateşten Adam'ın takibinden korudun beni.” di-yordu. Miss Helen kendisini her gece korkutan bu kabusun Teğmen Kılây't olduğunu anlayınca hayret içinde kalmıştı. “Demek o beni bu derece seviyor ha!” diye söyleniyordu.

Biraz sonra Lili meseleyi Albay Nilson'a da ay-rıntılı bir şekilde anlattı. Albay Nilson bu hikâyeye inanmak istemiyordu. Fakat tereddütü fazla devam etmedi. Lili, Teğmen Kılây'tın boyun atkısını göste-rerek “İşte bir delil,” dedi. İki aydan beri kendi evine girerek kızını korkutan bu cüretkâr adamın Kılây't olduğuna kanaat getiren Albay, derhal meseleden polisi haberdar etti.

Miss Helen, âşığının çirkin bir şekilde kendisini taciz etmesinden dolayı Teğmen Kılây'tan nefret et-mişti. Albay Nilson kızının bu fikrini ve ona eğilimi olmadığını anladıktan sonra polisin müdahalesini ve adaletin tecellisini istemişti. Öyle ya! Mesele bu suretle meydana çıkmamış olsaydı zavallı Miss He-len manyetizmacı aşkının kurbanı olarak nihayet bir gün mezara gitmeyecek miydi?

Polis hafiyesi Mister Jon derhal albayın evine ko-şarak meseleyi araştırmaya ve tahkike başlamıştı. Evvela hadiseyi hizmetçiden dinleyecekti. Fakat o sıra evin uşaklarından birisinin getirdiği bir mektup Mister Jon hazretlerini cansız bir heykel gibi oldu-ğu yerde hareketsiz bırakmıştı. Hadiseyi nasıl mey-dana çıkardığını ayrıntılı bir şekilde hikâyeye eden bu mektubu, Jon'un amansız düşmanı “Şeytan Hadiye” yazmıştı. O vakit Lili'nin kim olduğunu anladılar.

Evin içinde yapılan araştırmanın boşuna olduğundan şüphe yoktu. Çünkü misafir salonunda Jon ve Nilson görüşürlerken telefon çalmıştı. Nilson muhatabına şu cevabı veriyordu:

-Her kim olursanız olunuz, kızımı kurtardığınız için size ebediyen şükran borçlu kalacağım. Ancak bu iyiliğinizin ödülünü almadan gitmenizden dolayı üzgünüm.

Jon bu konuşmayı dinlerken parmaklarının arasında buruşturduğu mektupla meşgul oluyor ve bir şey söylemiyordu. Rengi sapsarı olmuştu. Albay Nilson polis hafiyesine hitaben:

-Haydi azizim, vazifenize başlayınız ve rakibinizin büyük bir maharetle keşfettiği ve aydınlattığı şu karanlık meselenin fail ve tertipçisi olan küstah çapkını kanunun pençesine teslim ediniz.

Polis, başı yerde, mahcup ve asabi bir şekilde yumruklarını sıkarak Albay'ın evinden çıkıp gitti.

KORKUNÇ
ŞATONUN
ESRARI

BİR TÜRK POLİSİNİN
AMERİKA SERGÜZEŞTLERİ

Sıcak bir Pazar günüydü. Polis müdürü dairemizi teftişe gelmişti. Görüşüyorduk. Bir ara bana hitaben dedi ki:

-Fener meselesini halletmenizi sizden beklerim.

Fener meselesinin iç yüzünden haberim yoktu. Bununla beraber:

-Baş üstüne efendim.Tetkik eder ve meşgul olurum, demiştim.

O gün polis müdürü gittikten sonra derhal soruşturmaya başladım. Mesele şundan ibaretti: New York limanına girmeden evvel düzenli bir şekilde yanan fenerler vardı. Bunlardan adaya yakın birinin her gece söndüğü haber veriliyordu. Halbuki bu fenerler on beş günde bir defa yakılır ve nöbetçisiz, bekçisiz kendi kendilerine on beş gün ara vermeksizin yanarlardı. Diğerleri sönmediği halde, 9 numaralı fenerin, bir haftadan beri düzenli bir biçimde her gece yakılmasına rağmen tekrar sönmesi gece karanlığında ufak tefek çarpışmalara ve kazalara sebebiyet veriyordu. Fener idaresi bu mesele karşısında aciz kalmış ve kendi gözetleme motoruyla pek çok defalar bu durumu takip ettiği halde bir ipucu elde

edemediğinden polis müdüriyetini durumdan haberdar etmişti. Gemilerin bu yüzden büyük bir kazaya maruz kalması ihtimalinden bahsederek acilen bu muammanın çözümünü rica etmişlerdi. Bu emri polis müdüründen resmi olarak aldığım gün kısa bir incelemeyle bu neticeyi elde edince, gündüz ufak bir römorkörle söz konusu fener civarına giderek şöylece bir incelemede bulunmuştum. Bölge hakikaten çok tehlikeliydi. Gece, karanlıkta feneri görmeden geçecek herhangi bir vapurun ada sahiline vurması ve bu yüzden bir kaza olması ihtimali yüzde yüzdü.

Fener, ufak bir şamandıra üstünde etrafı kapalı olan üç adet sehpanın çengellerine takılarak geceli gündüzlü yanıyor ve on beş günde bir defa fener memurları tarafından muayene edilerek gazı konulup tekrar kilitleniyordu. Aralıksız bir biçimde kendi kendine çevresini aydınlatıyordu. 9 numaralı fenere yakın olan adada birkaç evden ve bir büyük şatodan başka bir şey görünmüyordu. Feneri görmeyen bir geminin adaya doğru giderek kuma oturması ihtimali cidden olasıydı. Böyle bir kaza olması halinde fener şirketinin kazazede vapur ortaklığına tazminat vermesi kanunen mecburiydi. Madem ki orada bir fener vardı, onun sürekli yanması fener şirketinin sözleşme ve yararı gereğiydi. Herhalde gece gözlemde bulunma mecburiyeti vardı. Ertesi gece de denizden bir motorla feneri gözetliyordum. Hava karardığı halde hiç ışık görülüyordu. Bir gece evvelinden söndürüldüğü kesindi. Şirketin memurlarını taşıyan bir motor fenere yaklaşarak lambasını yakıp uzaklaşmıştı. Fener, bir

buçuk saat kadar çevresini aydınlatmıştı. Biz dört yüz metre kadar uzaktan sahilin bir kenarına sığınmış vaziyeti gözlemliyorduk. Etraftan ne bir motor sesi ne de bir kayık hışırtısı işitmiştik. Öyle olduğu halde fenerin ışığı birden gözümüzün önünde sönmüştü. Bu hayret edilecek bir şeydi. Fenerin söndüğünü görür görmez hemen son süratle fenere doğru ilerledik. Ortada hiçbir şey yoktu. Dışarıdan bir motor veya kayığın geldiğine delalet edecek en ufak bir dalga bile görmemiştik. O civarda saatlerce tetkikat ve araştırmada bulunduksa da bir ipucuna tesadüf etmek imkânını bulamayarak limana gitmeye mecbur kalmıştık. O geceyi de böyle geçirmiştik. Durum böyleyken bu bir haysiyet meselesiydi. Bu kadar önemli polis memuru arasında, polis müdürünün bu işi bana havale etmesi, benim için çok kıymetli bir iltifat addedilecek kadar önemli bir hadiseydi. Bu meseleyi ölüm ihtimali de olsa halletmeye çalışacaktım.

İkinci gece yine rutin bir halde fenerin şirket memurları tarafından yakıldığı saatten biraz sonra, bulunduğum motordan denize atlayarak motoru o çevreden uzaklaştırmış ve yüzerek fenerin bulunduğu şamandıraya gitmiştim. Şamandıra, dibinden kalın bir zincir ile denize bağlı olduğundan su üstünde çok kuvvetli duruyor ve iki tarafa sallanmıyordu. Şamandıra üzerine çıkıp bir müddet oturduktan sonra etrafı kapalı olan fener sehpasının aralıklarından içeri girerek gizlenmişim. Burası ufacık bir odaya benziyordu. Dört beş kişi gizlenebilirdi. Bununla birlikte aralıkları çoktu ve dalga bir taraftan girerse diğer tarafından kolayca çıksın diye bu tarzda yapılmıştı. Köşesine kıvrılıp yatmışım. Kıyafetim bir balıkçıya benziyordu. Şüphelenilecek hiçbir halim yoktu. Fenerin söndürülmesindeki maksadı bir türlü anlayamadığımdan olayın iç yüzünü çok merak ediyordum. Birçok fenerin arasından 9 numaralının söndürülmesinde elbette bir sebep vardı. Demir sehparın köşesinde bir köpek yavrusu gibi büzülmüş, sonucu merakla bekliyordum. Birden tam fenerin dibinde hafif bir hışırtı hissettim. Yan gözle etrafa

bakıyordum. Suların ekmek dilimi gibi ikiye yarıldığını ve arasında ufacık bir denizaltı periskopunun yükseldiğini gördüm. Aradan bir dakika geçmeden denizaltının biraz daha meydana çıktığını ve içinden şamandıraya atlayan bir gemicinin derhal feneri söndürdüğünü gördüm. Fener, bulunduğu mahalde beş metrekaire dairesindeki merkezine ışık vermiyor fakat ondan uzak mahalleri üç yüz metreye kadar aydınlatıyordu. İşte şimdiye kadar yapılan incelemeler bu bakış açısından verimli olamamıştı. Uzaktan izleyen polis motorları fenerin çepeçevre bir ışık ile sarılı olduğunu ve bu daire dahilinden en ufak bir kayığın bile geçmediğini görüyorlardı. Doğal olarak şimdiye kadar bu sebeple bir şey elde edilemiyordu. Ortada bir sebep ve maksat yokken kimin hatırına gelirdi ki nereye mensup olduğu meçhul olan ufacık bir denizaltı, denizin dibinde tam fenerin bulunduğu noktaya çıkarak ışığı söndürdükten sonra tekrar denizin dibine dalarak kayboluyordu. Durum böyleyken bu keşfiden oluşan memnuniyetim nihayet iki dakika devam etmişti. Birden hatır ve hayalimden geçmeyen bir hile benim oradaki varlığımı ortaya çıkarmıştı. Bakınız ne oldu: Feneri söndüren gemici, şamandıranın üstünde dolaşırken ani olarak karnıma saplanan ince uzun bir şişin acısından “Ah!” diye bağırmıştım. Meğer onlar birinin saklanmış olma ihtimalini dikkate alarak her gece bu tecrübeyi yaparlarmış. Feneri söndürdükten sonra orada yapılacak gizli bir muayene için şüphesiz bundan iyi bir teknik yoktu. Gece bütün aralıklardan bu uzun şişi var

kuvvetiyle sokup çıkarmıştı. Bir elektrik feneri de bu işi görebilirdi. Fakat etraftan elektrik ışığının farkına varılacağı kesindi. Bunun için hileye başvurmuşlardı. Benim sesim üzerine şamandıranın üstünde birkaç gemicinin daha belirlediğini hissetmiştim. Derhal silahımı çıkararak ateş etmeye başladım. Silah sesini duyan polis motorlarının yetişeceklerine şüphe yoktu. Fakat gemicilerin sayısı çoğalmıştı. Beni el birliğiyle tutup demir aralıklardan çıkardılar ve hemen denizaltının içine attılar. Uzaktan bizim motorların sesini işitiyordum. Lakin bu imdat faydasızdı. Beni denizaltının dibine indirmişlerdi. Motorlar yetişinceye kadar biz de denizin altına gömülmüştük. Denizaltının kumandanı genç bir kaptandı bana:

-Sen kimsin, diye sordu.

Soğukkanlılığımı muhafaza ediyordum. Derhal cevap verdim:

-Balıkçıyım.

-Burada işin ne? Niçin silah attın?

-Bir cinayet işleyerek polis takibinden kurtulmak için kendimi denize attım ve uzaktan bu feneri görek buraya sığındım.

-Sonra ne yapacaktın?

-Bir müddet yani sabaha karşı tekrar yüzerek şu karşıki adalardan birine sığınacaktım.

-O halde neden silah kullandın?

-Ben sizin kim olduğunuzu ne bileyim? Şimdi görüyorum ki polise benzer bir haliniz yok. Hepiniz gemici, saf ve temiz insanlarsınız. Elimden bir kazadır çıkacaktı. Eğlenirken nasılsa arkadaşımı vurdum.

Vallahi kaptan efendi, sizi temin ederim ki arkadaşımı vurmak için bir kastım ve niyetim yoktu. Bu sırf bir kaza eseridir. Rica ederim beni koruyunuz.

-Bizim polis memuru olmadığımızı ne biliyorsun?

-Efendim, siz polis memuru olsanız beni şimdi parça parça ederdiniz. Halbuki yaptığım cinayetten bile haberiniz yok.

-Peki, bu fener meselesinden haberin yok mu?

Bu soru üzerine işi aptallığa vurarak:

-Nasıl fener meselesi, dedim.

Kaptanda zekâ eseri yoktu. Aldığı emri harfiyen uygulayan bir memur gibi davranıyordu.

-Bir şeyden haberin yok. Fakat seni götürmeye mecburuz. Başka türlü hareket benim için büyük bir mesuliyet olur, dedi.

Denizaltı yoluna sürat verdi ve derinleşti. Kaptan, önündeki haritaya uygun olarak idare ediyordu. Çok yol gitmemiştik. Yavaş yavaş yukarıya çıktığımızı hissediyordum. Acaba bu gemi kime aitti? Nereye gidiyorduk? Merakımdan çıldıracaktım. Hep belalı işler beni mi bulur, diye hiddetlenip duruyordum. Bu esnada:

-Kaptan Efendi, nereye gidiyoruz? diye sordum.

Genç Amerikalı, uzun boylu düşünmeden cevabı vermişti:

-Şatoya gidiyoruz.

Herifin yumuşaklığından cesaret alarak bir soru daha sormuştum:

-Çok uzak mı?

-Tam önündeyiz. Beş dakika sonra Prens Godovin

ile görüürsünüz.

Prens Godovin... Bu ismi Amerika'da çok işitmiştim. Fakat kim olduğunu bilmiyordum. Prens ile fenerin ne münasebeti var, diye düşünürken denizaltı tamamıyla suyun üstüne çıkmıştı. Sahilde birkaç kayık vardı. Gemicilerden biri sahile "Bir misafir getirdik," diye sesleniyordu. Burası uzaktan görünen ufak bir adaydı. O muhteşem şatonun önünde durmuştuk. Denizaltıya sokulan bir sandala beni bindirdiler ve balıkçı kıyafetiyle doğruca şatoya götürdüler.

Çok şık bir yazı odasında bulunuyordum. Prens Godovin ile karşı karşıyaydım. Bana sorulan sorulara kaptana verdiğim aynı cevapları vermiş ve beni bu vaziyet karşısında kollamasını ve hükümet memurlarına teslim etmemesini ayaklarına kapanarak rica etmiştim. Prens müthiş bir adamdı. Benden şüphelenmekle beraber bu şüphesini gizlemeye çalışmıştı. Tabii ki benden korkusu yoktu. Özellikle eline düşmüş bulunuyordum. Kendisince gizlenmesi icap eden vaziyet ne ise onu ihbar edecek araca sahip olmadığımı kendisi de biliyordu. Masasına dayanarak:

-Madem ki kazayla arkadaşını öldürüp firar etmişsin, o halde benim şatomda adamlarımla beraber çalışırsın. Bana karşı gösterilecek en büyük meziyet sadakat olmalıdır. Bunu gösterirsen malikanemde rahat yaşarsın. Aksi takdirde hükümetten göreceğin cezayı benden görürsün.

Kendisine sadakatle bağlı kalacağımı ve bütün emirlerini harfiyen yerine getireceğimi söyledim. Bu suretle teminat verdikten sonra odasından ayrılacağım sırada elini omzuma vurdu:

-Sen, dedi. Madem ki balıkçısın birkaç gün sonra

seni deniz işlerimizde çalıştırırız.

Prese teşekkür ettim. Şatonun genel müdürü Mister Corc refakatiyle odadan çıktım. Prens benden gizli olarak genel müdüre, hiç şüphesiz benim hakkımda, bazı talimatlar vermişti.

Müdür Corc kırk yaşlarında kısa boylu komik tipli bir adamdı. Beni kolumdan tutarak çekti. Uzunca bir koridordan geçerek binanın zemin katına indik. Burada birçok ufak oda vardı. Şato hizmetlileri bu odalarda yatıyorlardı. Bana da bu odalardan boş bir oda gösterdi. İçeriye girdik. Müdür Corc:

-İşte burası senin odandır. Sana bir vazife gösterilinceye kadar buradan bir yere çıkmayacaksın, dedi, gitti.

Odanın kapısını kapadım. Odanın möblesi fena değildi. Karyolası, gardırobu, orta masası ve birkaç iskemlesi vardı. Odanın iki adet sağlam penceresi görülüyordu. Demir kapaklarla ve parmaklıklarla kapalıydı. Bir hapisane odasından daha düzenli ve daha gizliydi. Şato dahilindeki insanların ruh hallerinden ve Prens'in halinden bir şey anlamak mümkün olamamıştı. Bilinmezlikler içerisinde geceyi yarı uyur, yarı uyanık geçirmiştım. Sabahleyin şatonun uşaklarından biri kapımı çaldı ve cevap beklemeden içeri girerek:

-Şimdi benimle geliniz, dedi.

-Nereye gidiyoruz, sorusuyla parmağını ağzına götürerek sessiz olmamı tavsiye etti.

Genel müdürün huzurundaydım. Mister Corc nezaketle:

-Gemiciliğin, denizciliğin nasıldır, dedi.

Bu soruya verilecek cevap tabii ki:

-Fena değil, demekten ibaret oldu.

-Bu akşam hava kararınca buraya yirmi mil kadar uzak olan şu karşıki sahile bazı eşyaları götüreceksiniz.

Sonra yan gözle işaret etti:

-Bizim her hareketimiz gizli ve sessizdir ha! Bir yerden ufak bir şey işitirsem denizaltının ateş kazanına seni şöyle kulağından tuttuğum gibi atıveririm. Anladın mı?

-Merak etmeyiniz Mister, dedim. Arkamızdan genç kaptan da içeri girdi. Genel müdür beni kaptana tanıttı ve denizaltıda çalışacağımı söyledi. Prens'ten aldığı talimat gereğince gece götürülecek eşyanın gündüzden denizaltıya yerleştirilmesini bildirdi. Hepimiz dışarıya çıktık. Şatonun sahil kısmı yüksek duvarlarla çevrili idi. Bir yere kaçma imkânı yoktu. Ağaçların üstünde kuş yuvasına benzeyen gizli bölgelerde saklanan nöbetçileri görebilmişim.

Mister Corc, kaptan ve ben sahilde depoya benzeyen bir yerin önünde durduk. Denizaltı bu binanın önüne yanaşmıştı. Binanın kapısında sekiz on gemici kıyafetli adam bekliyordu. Hepimiz kapının kenarında durduk. Kapı pek sanatlı yapılmış, bir kale kapısından daha sağlam ve demirdendi. Uzak-tan prensin geldiğini görmüşük.

Prens Godovin şeytan ve uyanık bir adamdı. Şöyle etrafı gözlemleyerek binanın önüne geldi ve cebinden çıkardığı anahtarla demir kapıyı açtı. Binadan içeri

girdik. Burada gördüğüm manzara beni hayretten hayrete düşürmüştü. Gayet derin ve uzun bir mahzene benzeyen bu yerde binlerce viski sandığı vardı. Bu gözlemim bana bu esrarengiz şatonun içyüzü ve prensin vaziyeti hakkında bir fikir verebilmişti. Dokuz numaralı feneri niçin söndürdüklerini şimdi anlamıştım. Amerika'da alkol yasağı pek şiddetliydi. Buna rağmen bu gibi düzgün ve geniş teşkilatlarla içki kaçakçılığı yapılıyordu. Prens Godovin İngiliz kraliyet hanedanlığına mensup olduğu için bu adada inşa ettirdiği şatoda içki kaçakçılığı suretiyle kendisine tehlikeli bir uğraş bulmuştu. Prens bununla uğraşmaktan büyük bir zevk alıyordu. Şehirde ve adada hükümetle mücadele eden mühim bir teşkilata sahipti. Burada bir müddet çalışmakla bu teşkilatın içyüzüne dair bilgi edinecektim Bu yönüyle bu durumdan pek memnundum. Meydana çıkaracağım kaçakçılık hükümet için çok mühim bir hadise olarak görülecek ve belki de büyük bir ikramiye ile ödüllendirilecektim. Fakat buradan yakayı nasıl kurtaracağımı düşündükçe canım sıkılıyordu.

O gün akşama kadar viskilerin mahzenden denizaltıya yüklenmesi ile uğraşıyorduk. Denizaltı artık yükünü almıştı. Prens tekrar kaptana icap eden gizli talimatı verdi ve mahzeni kendi eliyle kapayarak şatoya döndü. Bizi de denizaltıya bindirdiler. Kamara da hep birlikte samimi bir yemek yedik.

Hava kararmıştı. Geminin üst kapaklarını kapadılar. Ben şimdiye kadar hiç denizaltıda çalışmadığımı söylediğim için tabii olarak göze çarpan acemi-

liklerime önem vermiyorlar ve denizaltı dahilinde beni farklı farklı işlerle meşgul ediyorlardı. Herkes işi başına geçmişti. Kaptan ortada yoktu, pusulasının başında işi ile meşguldü. Geminin kaptan dışında dokuz tayfası vardı. Makinisti, kömürcüsü, yağcısı ve elektrik memuru kendi dairelerinde kimse ile görüşmüyorlardı. Her taraf ağzına kadar viski sandıklarıyla doluydu. Sandığın bir tanesi patlamış gibiydi, kenarından şişelerin ucu çıkmıştı. Bir gemici bu sıra yanıma sokularak “Şuradan bir şişe çekiver de ayak üstünde içelim,” demişti. Bu tehlikeli bir işti. Belki de beni deniyorlardı. “Vazife başında alkol kullanmam,” tarzında cevap verdim. Gemici arkamı okşadı. “Bravo!” dedi. “Ben de zaten şaka söylemiştim.”

Saatte sekiz mil yol kat ediyorduk. Bu hesapla gideceğimiz yere iki buçuk saatte varabilecektik.

Denizaltında gemicilik... Hayatta bu da başıma gelmişti. İstanbul’a döndüğüm zaman anlatacak epey maceram olduğunu düşünüyordum. Buradan kurtulmak için ilahi bir kuvvet lazımdı. Bizim dedektif dairesindeki gözetleme aletlerinin deniz altında gözlem kaydetmeleri olası değildi. Zaten fenerden sonra ne tarafa ve hangi istikamete gittiğimi bilmiyorlardı ki aleti o yöne yöneltip de benim vaziyetimi gözlemlesinler. Elllerinde bir ipucu mevcut olmayınca, yani dört meçhul köşeden hiç olmazsa biri kendilerince malum olmadıkça bir şey bulma imkânı yoktu. Öyle ya on milyon nüfusluk bir memleketin hangi tarafında gözlemde bulunmak ve Yılmaz Bey’i bulmak mümkün olurdu? Bilim bu derece bilinmeyeniyi de

keşfedecek ve aydınlatacak kadar ilerlememişti.

Denizin dibinde viski şişelerine yutkunmaktan âdeta boğaz olmuştum. Gemici arkadaşlar varılmak istenen yere geldiğimizi söylüyorlardı. Görkemli denizaltı biraz eğrilmişti. Küçük olduğu için inerken ve çıkarken biraz eğri bir vaziyet alıyordu. Zifiri karanlık bir sahilde durmuştuk. Suyun üzerindeydik. Üst kapakları tamamıyla açmış ve kısmen geminin üstüne çıkmış bulunuyorduk.

Bu adanın şerit gibi uzanan dar ve ince bir yol ile New York'un güney arazisiyle irtibatı vardı. Tama-
mıyla karadan ayrı bir ada değildi. Kaçakçılar bura-
sını ihracat merkezi kabul etmişlerdi. Ada sahilinde
güya gümrük kulübeleri ve memurları vardı. Fakat
bunların hepsi de kaçakçılara yardım ediyorlardı.
Ortak olduklarına dair şüphem kalmamıştı. Gemici-
ler biraz ileride bir polis karakolunun bulunduğunu
laf arasında söylemişler ve oranın iki polisinden de
memnun olmadıklarından dem vurmuşlardı. Polis-
ler o karakola yeni geldikleri için henüz elde edile-
medikleri anlaşıyordu. Aklıma ilk gelen şey, bu po-
lis karakoluna haber gönderebilme meselesi idi. Bu
nasıl mümkün olabilirdi? Etrafımızı dört beş silahlı
motor sarmıştı. Bunlar prensin koruma motorlarıy-
dı. Denizaltının etrafında dolaşıyorlar ve etrafı tet-
kik ediyorlardı. Yapılacak bir şey vardı. Denizaltı su
üzerinde duruyordu. Ameleler hızlı bir şekilde sahile
viski sandıklarını indirmekle meşguldü. Ben de üst
tarafı gözcü vazifesi yapıyordum. Kaptan sahile çık-
mış, taşımaya nezaret ediyordu. Makinist ve diğerle-
ri kamaralarında bulunuyorlardı.

Bir aralık havanın karanlığından yararlanarak bir dakika için aşağıya inmeye ve görülürse çabucak su içmeye geldiğimi söylemeye karar vermiştim. Yavaşça kimse görmeden indim. Kaptanın vazife odasının kapısı kilitli değildi. Hemen verdiğim ani bir kararı takiben içeriye girdim. Pusulanın makine dairesine giden gayet ince bir telini en gizli yerinden keserek derhal yukarıya çıktım. Herkes işi ile meşguldü. Nöbet yerine gittim ve ayakta eski vaziyetimde durdum. Yüreğim dehşetli çarpıyordu. Denizaltı pusulası daima bozulur ve derhal yapılabilirdi. Fakat bu tel koparsa makine dairesi ile irtibatı kesilmiş olacağı yönünden denizaltının hareket imkânı kalmazdı. Bunu Birinci Dünya Savaşı zamanında bir Alman denizaltısında deneme olarak tatbik etmişler ve geminin hareketini bir başka şekilde temin edecek bir çare bulamamışlardı. Böyle bir tehlikeye maruz kalan bir denizaltı olduğu yerde kalacaktı. Bundan ne temin edecektik? Herhalde denize dalmayacağımız için denizaltıyı orada su üstünde bırakıp diğer motorlarla kaçmak mecburiyeti oluşacaktı. Bu vaziyet gerçekleşince bir kargaşa oluşması pek beklenir bir durumdu. İşte ben bu kargaşadan istifade ederek kaçmayı tasarlamıştım. Geminin yükünü bir saat zarfında tahliye etmişlerdi. Hareketimiz için işaretler veriliyordu. Bulunduğum nöbet yerinden, bu sırada cebimde bulunan cevizden yapılı tütün kutusunu denize düşürmüştüm. Suların hareketi sahilde bulunan polis karakoluna doğru gidiyordu. Denizaltının taze havası alınmıştı, gemiciler tamamdı. Üst kapakları

kapatmıştı. Koruma motorları da kapağın kapandığını görerek vazifelerini bitirmişler ve uzaklaşmaya başlamışlardı.

Herkes vazifesi başında bulunuyordu. Kaptan işinin başına geçmişti. Makineler faaliyete geçmişti. Denizaltıda hafif bir hareket hissediliyordu. Birden geminin içinde bir telaş başlamıştı. Genç kaptan bağıırıyordu:

-Ben prence kaç defa söyledim. Şu pusulayı değiştirilelim. Bir yenisini alalım diye. İşte yine bozuldu işlemiyor.

Bütün gemiciler telaş ve heyecan içindeydiler. Denizaltı çok fena bir zaman ve mevkide hareketsiz kalmıştı. Ben arkadaşlara “Yahu ne var? Bir tehlike mi?” diye soruyorduysam da güya bir sırrı ifşa etmiş olmamak için bana fazla açıklama vermek istemiyorlardı. Ben de onlar gibi telaşlandığımı belli etmiyordum. Kaptan, dairesinden dışarı çıkmış, kapakların açılmasını emretmişti. Bir aslan hamlesiyle etrafa saldırıyor ve “Eyvah! Mahvolduk! Felaket! Felaket!” diye söyleniyordu. Üst kapaklar tekrar açılmıştı. Halbuki muhafız motorlar bulunduğumuz yerden bir mil kadar uzaklaşmışlardı. Onlara işaret verme imkânı yoktu. Kaptanın gözleri dışarıya fırlamıştı. Makinist, pusulanın tamiri ile uğraşıyordu. Herkes yakalanma tehlikesi karşısında tir tir titriyordu. Hiçbir taraftan imdat eseri görülüyordu. Bu vaziyet bir saatten fazla devam etmişti. Netice ne olacaktı? Kaptan bütün tayfayı aşağıya çağırmıştı. Saf bir adam olmakla beraber bu tehlike karşısında bütün zekâsını

harcadığı ve kullandığı görülüyordu. Hepimizi ayrı ayrı tetkik etti ve sorguladı. Kimse görmeden içeriye birinin girip girmediğini soruyordu. Tabii ki bu soruya daima olumsuz cevaplar veriliyordu. Nihayet sıra bana gelmişti:

-Sen üst başta nöbetçiydin, değil mi?

-Evet kaptan, bir dakika yerimden ayrılmadım, diye cevap verdim.

Yeni olduğum için benden şüphelenmekte hakları vardı. Üstümü başımı dikkatle muayene etti. Sırtımda mavi bir elbise vardı. Birdenbire elini yakama götürdü. “Bu nedir?” diye sordu. “Ben bir şey görmüyorum” dedim. Herif yakamdan tutup sarsarak “Hain, söyle bu nedir?” diye bağırmaya başladı. Bütün gemiciler başıma toplandılar ve “Evet kaptan! Bu boya pusulanın kenarındaki yeşil boyadır,” dediler. O vakit yakama şöyle bir göz attım, teli keserken dayandığım pusulanın boyası sıyrılmış ve yakamın kenarına sürülmüştü. Ben tabii ki karanlıkta bunun farkında değildim.

-Hayır yanılıyorsunuz, dedim.

Kaptan emri verdi:

-Alın aşağıya!

Kaptanın odasına indik. Hepsi birden pusulalarını muayene ettiler. Hakikaten aynı boyaydı ve pusulanın kenarı sıyrılmıştı. Oraya kim bilir, nasıl bir şiddet ve kuvvetle dayanmıştım. Sonra teli bulmakta da güçlük çekmediler. Artık her şey meydana çıkmıştı. Ben inkâr ediyordum. “Emin ol kaptan! Ben bu hainliği yapacak kadar alçak bir adam değilim.”

diyor ve yalvarıyordum. Bu sıra makinist telin ucunu muayene ederek bir makasla kesildiğini söylemişti. Makas gerçekten cebimde duruyordu.

Gemide makinistle biraz ters giden Tirel isminde bir gemici vardı. Loş bir yerde duruyorduk. Tirel yanımdaydı. Yavaşça makası çıkarıp Tirel'in cebine koymuştum. Makinist iddia ediyordu:

-Evet azizim kaptan! Bu bir suikasttır ve muhakkak bir makasla yapılmıştır. Tehlikeli vaziyetteyiz.

Makinistin iddiası üzerine hepimizi birer birer aramaya başladılar. Benim üzerimde hiçbir şey çıkmadı. Sıra Tirel'e gelmişti. Kaptan birden korkunç bir sesle bağırdı:

-Tirel sen ha!

Ve üzerinden çıkan makası uzatarak:

-İşte faili buldum, dedi.

Makinist Tirel'in üstüne atıldı ve:

-Hain, alçak! diye göğsüne bir yumruk indirdi. Bütün gemiciler şaşırmışlardı. Tirel'den bu ihaneti kimse ümit etmiyordu. Benim yakamı bırakmışlardı. Zavallı Tirel:

-Ben masumum! Rica ederim bana saldırmayınız, diye ağlayarak yalvarıyordu. Kaptan emir verdi:

-Atın haini kazana!

Tirel'i yakaladılar ve kömürlüğe doğru götürdüler. Denizaltıda ya da böyle mühim dakikalarda ihaneti sabit olanları böyle ateşte yakarak türlü şekillerde öldürerek imha etmeleri normalmiş. Bunu Tirel ateş kazanına götürülürken bir diğer gemici bana anlatıyordu. Zavallı gemicinin uzaktan acı feryatlarını

işitiyordum. Kendimi ölümden yani kötü sondan kurtarmak için kaçakçılıkla uğraşan haydut ruhlu bir adamın felaketini görmeye katlanmak mecburiyetindeydim.

Denizaltının içinde pusulanın tamiri için sarf edilen vakit iki saati geçmişti. Heyecan içinde neticeyi bekliyordum. Birden yukarıda yani kapak üstünde hafif bir ses işittim. Herkes kaptanın dairesinde meşguldü. Yavaşça karanlık merdivenleri çıkarak etrafıma bakındım. Ne göreyim: Beklediğim netice! Denizaltının etrafını sessizce bekleyen polis motorları kuşatmıştı. Denizaltının güvertesinde Şadan Bey dolaşıyordu. O birdenbire beni tanımamıştı. Gemicici kıyafetiyle karanlıkta teşhis edemezdi. Fakat ben insan ve eşkıyaların karanlıkta teşhisinde ondan çok daha ustaydım. Tam üzerime atılacağı sırada Türkçe:

-Yavaş, acele etme, dedim.

-Vay sen misin? Üstat her şey hazır. Denizaltıda kaç kişi var? Düzgün bilgi ver. Vakit kaybetmeyelim.

-Kaptan ve makinistle on iki kişiler. Fakat aşağıya inmek tehlikelidir. Şimdi sen memurlara işaret ver. Ben de aşağıya sesleneyim ve şatodan yardım geldiğini söyleyip hepsini yukarı çağırayım. Onlar birdenbire gelen motorları uzaktan ayırt edemeyip kendi imdatlarına gelmiş zannederler. Ben bu esnada

kapağı kaparken memurlar da hücum edip haydutları yakalarlar.

-Pekala, bu güzel tedbir.

Bu kısa konuşma üzerine Şadan derhal memurlara parola ve işaret verdi. Ben de aşağıya seslenerek hepsini yukarıya çağırdım. Aşağıda bir sevinçli kahkaha koydu kaptan:

-Neyse imdadımıza yetişiler. Haydi, yukarı çıkınız, diyordu. Biraz sonra hepsi yukarıdaydılar. Hakikaten kendi yardımcıları zannettikleri motorlara birtakım işaretler veriyorlardı. Ben bu sırada geminin üst kapağının yanında duruyordum. Şadan Bey derhal ve tam vaktinde son hücum işaretini vermişti. O dakikada bütün motorlar projektörlerini bize çevirmişlerdi. Geminin üstü gündüz gibi olmuştu. Güvertede birçok memur, silahlarını göstererek gemicilere kımıldanmamalarını söylemişlerdi. Ben de tam vaktinde deliğin kapağını kapamıştım. Oraya kaçmak isteyenler kapağı kapalı bularak memurun kucağına düşüyor ve oradan hemen motorlara teslim ediliyorlardı. Memurlarımız o kadar kalabalıktı ki haydutlar hiçbir şekilde karşı koymaya vakit ve fırsat bulamayarak on dakika içinde yakayı tamamen ele vermişlerdi. Bu esnada hatırıma zavallı Tirel gelmişti. Hemen kapağı açarak Şadan Bey ile birlikte aşağıya indim. Doğru kazanın yanına gittik. Izgara aralarından Tirel'in kül haline gelmiş vücudu ateşler arasında saçılıyordu. Meseleyi kısaca Şadan'a anlatmakla beraber bu neticeden çok müteessir olmuşum. Şadan "Üstat, işin yok mu? Şimdi

merhametin sırası değil,” dedi. Ölmeseydi tabii ki kurtarmak isterdim. Tekrar yukarıya çıktık. Şadan başarıdan dolayı beni tebrik ediyordu. O meseleye halledilmiş nazarıyla bakıyordu. Haydutları denizaltıdan ibaret zannediyordu. Böyle zannetmekte hakkı vardı. Çünkü ben denize attığım tütün tabakasının içine koyduğum kağıt parçasında yalnız denizaltıdan bahsetmiştim. Bu mıntıka, kaçakçılığa merkez olduğundan ilerideki polis karakolu önündeki suyun yüzeyini tetkik ediyor ve gözlemliyordu. Attığım tabaka su üstünden geçerken hemen görülerek kenara çekilmiş ve içindeki polise hitaben yazılı olan pusula üzerine, polis müdüriyetine haber verilmişti. Meseleden bizzat polis müdürü de haberdar edilerek acil araçlara başvurularak gayet geniş ve esaslı tedbirler alınmış ve bütün adanın etrafı çepeçevre polis kordonu ile çevrilmişti. Haydutların karakola götürülmesiyle işin bitmiş olmadığını ve en müthiş ve tehlikeli sürecin bundan sonra başlayacağını söyledim. Prens Godovin ile mücadele etmenin pek kolay bir iş olmadığını çünkü şatonun korunmasına milyonlarca dolar sarf etmiş olduğunu ilave ettim. Prensi nasıl kandırdığıma hâlâ hayret eden Şadan Bey ile bir motora atladık. Diğer motorlara da lazım gelen teminatı vererek şatonun bulunduğu ada istikametine doğru son süratle gitmeye başladık.

Etraf aydınlanmaya başlamıştı. Şafak atıyordu. Artık bulunduğumuz motordaki gözetleme aletinden istifade edebilecektik. Derhal makineyi kurarak şatoya doğru mercekleri yöneltmiştim. Ortalık aydınlandıkça manzara daha güzel görölüyordu. Prens silahlı motorları sahili kuşatmışlardı. Adet ve kuvvet itibarıyla onlardan çok üstündük. Gözetleme aleti bize şunları gösteriyordu: Prens, denizaltının bir kaza neticesinde hükümet eline düştüğünü haber alıyor. Yatak odasında hazırlanıyor. Bütün kıymetli eşyalarını ve paralarını bavullara yerleştirerek sahildeki yatına binip güya hava almaya çıkıyormuş gibi sancak direğine büyük bir İngiliz bayrağı çekerek şatodan uzaklaşıyor. Bu vaziyette yata saldırı düzenlemeyi veya alıkoyma yapıp yapamayacağımızı telsiz telefonla müdüriyetten soruyoruz. “Dokunmayınız, yalnız yatı serbest bırakınız ve şatoyu basınız,” emri geliyor. Prensi uzaktan görüyoruz. Hükümet onu daha sonra siyasi araca başvurma suretiyle tutuklama ve kaçakçılığı dolayısıyla sınır dışı yapmak şıklarından birini tatbik edeceği için biz yalnız şatoyu basmak üzere adaya yaklaşıyoruz.

Düşmanlarımız sahilde bizimle hayli mücadele ettikten sonra motorları terk ederek karaya sığınmışlardı. Bunun üzerine biz de sahile yaklaşp karaya çıktık ve arkalarından takip ettik. Karşımıza ilk çıkan şahıs şatonun müdürü Mister Corc'tu. Beni hâlâ o gemici kıyafetiyle polislerin yanında görünce:

-Ah seni çapkın seni! Ben zaten senden şüphelenmiştim ya, elimizdesin diye bir şey söylememiştim.

Çok şakacı bir adamdı. Şatoda sorumluluk gerektiren bir vaziyeti yok denemezdi. Fakat onu kurtarmak benim için bir vazifeydi, bana fevkalade iyi muamele etmişti.

Buradaki haydutlar da kısmen yakalanmışlardı. Corc'u yanımıza almıştık. Esrarengiz şatonun bütün gizli teşkilatını öğrendikten ve prensin muazzam serveti hakkında bir fikir edindikten sonra bahçeye inmiştik. Her taraf elektrikle sarılmıştı. Şatonun genel müdürü bize yol göstermemiş olsa hiçbir tarafa yürüme imkânını bulamayacaktık. Bahçede dolaşırken uzaktan yani şatonun zemin katından uzun boylu bir kadının iki elini birbiriyle birleştirerek bize doğru geldiğini gördük. Şatoyu basmakla ve 9 numaralı fener muammasını bu suretle halletmekle beraber aynı zamanda prence ilişkin gayet mühim bir aile faciasının da senelerden beri kapalı olan belirsizlik perdesini kaldırmıştık. Bu manzara yürekleri sızlatacak kadar feci ve hazindi. Prens Londra'da bir prensesle beraber olmuş ve prensin serveti yokmuş. Prens ise çok zenginmiş. Bir gece Amerika'ya seyahate çıkmışlar, prenses burada bir şato inşaa etmeyi

arzu etmiş, bu adayı çok sevmiş. Prens onun bu arzusunu yerine getirmekle beraber daha sonra prensesten nefret etmeye başlamış ve bütün servetinin üzerine yatmak ve hırs arzusu ile prensesi öldürmek istemiş. Vicdanı buna da razı olmamış ve onu şatonun bir mahzenine hapsederek öldü diye ilan etmiş. Prensesin bahçede sahte bir mezarı vardır ve buraya İngiltere'den her sene kraliyet ailesine mensup birçok ziyaretçi gelip mezarı ziyaret ederler. Bu sırrı şatoda yalnız Mister Corc bildiği için prensin firarını takiben her gerçek meydana çıksın diye prensesin bulunduğu mahzenin kapısını açmış ve onu serbest bırakmış. Prenses burada beş seneden beri hapis bulunuyormuş. Kendisine her gün yemek vesaire verirler ve tekrar kapısını kapatırlarmış. Prens Godovin'e gelince o şeytan ve şehvetperest adam şatoda her gece bir kadınla vakit geçirir ve prensesi hiç de ziyaret etmezmiş.

Uzaktan prensesin geldiğini görünce yanına doğru gittik. Kadıncağz yeni dünyaya gelmiş gibi sevinçten çıldıracak bir raddeye gelmişti. Zaten beş senedir insan ve güneş yüzü görmediğinden sersem gibi olmuştu. Kendisine meseleyi uzun boylu anlattık ve bundan sonra şatonun hakiki sahibinin kendisi olduğunu söyledik. O, bu zindandan kaçmak istiyordu. "Aman rica ederim, bu canavar yuvasından beni kurtarınız." diye boynuma sarıldı. Adadan New York'a geçişimizde beş sene önce vefat ettiği sanılan Prenses Godovin'i de birlikte getirmiştik.

İSKELETLER ARASINDA

BİR TÜRK POLİSİNİN
AMERİKA'DA SERGÜZEŞTLERİ

Geçen gün bir otel müdürü ile aramızda telefonda şöyle bir konuşma cereyan etmişti:

-Alo, alo!

-Kimsiniz?

-Otel Karomer müdürüyüm. Mühim bir mesele hakkında sizinle görüşmek istiyorum.

-Bugünlerde müracaat kabul etmiyorum. Polise ait herhangi bir mesele için doğrudan doğruya polis idaresine müracaat ediniz.

-Efendim, anlatacağım mesele tamamıyla dedektif idaresini alakadar eder. Rica ederim, beni dinlemek lütfunda bulununuz. Bu meselenin takibini bilhassa siz üstleniniz.

-Mesele nedir? Kısaca anlatınız bakayım.

-Yılmaz Bey, üç günden beri otelde esrareniz hadiseler vuku buluyor. Hayret ve endişe içindeyiz.

-Ne gibi?

-Otelimizin beşinci katında 5 ve 4 numaralı odaları işgal etmekte olan bir misterin çok esrareniz bir sandığı vardır. İçi boş ve dışı kilitli olduğu halde kendi kendine yürüyor ve...

-Rica ederim, beni meşgul etmeyiniz. Böyle saçma işlerle uğraşacak vaktim yok. Polise haber veriniz.

-Efendim, polisin halledeceği bir iş değil. Çünkü görünürde polis davetini icap eder bir vaziyet yok.

-O halde size hayalet görünmüş. Yahut rüya gördünüz demektir.

Dedektif idaresinde Şadan Bey'le görüşüyorduk. Laf arasında arkadaşım dedi ki:

-Üstad! Polis müdüriyetinden gelen olay listelerini bilmem bugünlerde düzgün bir şekilde gözden geçiriyor musunuz?

-İşlerimin ağırlığından bir şey ile meşgul olamıyorum. Şöyle yüzeysel bir göz atarak tetkikten bile geçirmeye imkân bulamadım. Ne var? Kesinlikle dikkat gerektiren bir mesele oldu.

-Evet! Mesele görünürde gayet basit. Fakat polis müdüriyeti beş altı günden beri işin içinden çıkamamış.

-Meselenin esası nedir?

-Gayet gülünç ve merak uyandırıcı... Otel Karomer'de bir misterin eşya sandığı, zaman zaman kendi kendine yürüyormuş.

-Meseleden haberdarım. Demek hâlâ hareketli sandığın sırrı keşfedilememiş, öyle mi?

Şadan Bey merakla sözüne devam ederek:

-Üstat madem ki müdüriyetten gelen listeleri henüz okumadınız, vakayı nereden biliyorsunuz?

Arkadaşım, sandık hikâyesini anlatırken Karomer Otelî'nin müdürünün geçen gün telefonla yapılan müracaatını hatırlamıştım. Şadan Bey'e:

-Sen şu elimdeki işleri düzenlersen ben de bir iki gün içinde bu sandık işi ile meşgul olmak isterim, dedim.

Çünkü halk bizim gizli meşguliyetlerimizin derecesini bilmiyordu. Bir sandık hikâyesi altı günden beri herkesi meşgul ediyor ve herkes dedektif dairesinin bu işle uğraştığına inanıyordu. Halbuki dedektif dairesi genel müdürü Mister Tomson elimizdeki önemli rapor ve projelerin tamamlanmasına kadar dışarıdan gelecek müracaatların kabul edilmeyerek polis müdüriyetine havale edilmesini emretmişti. Gerçi ben stajyer dedektif olduğum için bu emre harfiyen uyma mecburiyetinde değil idiysem de elimde takip ettiğim işlerin evrakı birikmişti. Bunları düzenleme ve yazma işiyle meşguldüm. Şadan Bey'in bana yardım edeceğini tahmin ettiğimden böyle bir teklifte bulundum ve Şadan Bey de teklifimi reddetmedi. Derhal evrakı kendisine bırakarak daireden ayrıldım.

Otel müdürü Mister Greyvs daima hiddetli ve asabi bir adamdı.

-Efendi, otelimde garsonluk için açık yer yoktur. Laf anlamıyor musunuz? Çıkınız dışarı!

Bu konuşmayı diğer garsonlar da işitmişlerdi. Onlar *direk-t'*örün tabiatını bildikleri için böyle ufak tefek hiddetlerine önem vermiyorlardı. Otelde boş yer bulunmadığını anlayınca uzaklaşmaya mecbur olmuşum. Vaziyeti, kendimi anlatmaya müsait bulmamıştım. Garsonların iç yüzünü bilmediğimden direktörle otelde özel olarak görüşmek doğru olmazdı. İş bu haldeyken otel civarında oturduğum bir gazinoda fazla beklememiştim. Caddeden direktörün süratli adımlarla bir yere gittiğini görerek hemen yolunu kestim. Asabi adam “Burada da mı?” diye bağır-mak istedi. Derhal işaretimi gösterdim ve kendisiyle özel bir yerde görüşmek istediğimi ilave ettim. Mister Greyvs beni pişmanlıkla karşıladı. “Otelde bana kendini niçin bildirmedi?” diyerek baştan aşağı bir süzdü. “Geçen gün bana telefonla bu işi üstelenme-mi rica eden siz değil misiniz?” dedim. Asabiyeti

hafiflemişti. “Söz konusu sandık şimdi yine yürümeye başladı. Polis müdürünü görmeye gidiyorum,” dedi. Müdüriyete gitmesine mani oldum ve “Meseleyi ben takip edeceğim. Beni yeni bir garson gibi kabul ederek otelin o katına veriniz. Odalara ben bakarım,” dedim. Gazinoya girdik. Sandık ve sahibi hakkında bana yeterli derecede bilgi verdi ve işi takibe karar verdiğimden dolayı pek memnun olduğunu beyan etti. Ah bilmez misiniz memur efendi! Bir haftadır bütün müşteriler ve otel hizmetlisi müthiş bir heyecan içindedir. Otelimin cinli, perili bir yer diye ismi çıkarsa bir daha hiçbir müşteri gelmez. O vakit mahvolurum, diyordu. Benden evvel gazinodan kalkarak otele gitti. Ben de bir saat sonra bir tavsiye ile tekrar direktöre garsonların yanında müracaat ettim. Direktör sahte bir tavır ve şiddetle “Hatırını kıramayacağım bir dosttan...” dedi ve ardından tavsiye mektubunu avucunda buruşturarak şef garsonu çağırdı. Sarı bıyıklı, şişman bir adam direktörün odasına girdi. Direktör şef garsona hitap etti:

-Bu garsonu hatırını kıramayacağım bir dostum tavsiye etmiş. Saf ve namuslu bir adama benziyor. Beşinci kata veriniz. Odalara baksın.

Şişman adam memnun oldu. Çünkü geceleri beşinci katta hiçbir garson dürüst hizmet etmiyor, sandık derdinden aşağıya ve yukarıya kaçıp diğer müşterilerin hizmetlerini ihmal ediyorlardı. Direktör:

-Gidiniz, dedi.

Şef garsonla beraber otel müdürünün odasından çıktık. Şişman adam evvela usulen bana yatacağım

yeri gösterdi. Kıyafetimi düzenledim. Smokinimi giyerek elimde ufak ve beyaz bir toz bezi olduğu halde şef garson önde ben arkada merdivenleri çıkmaya başladık.

Uzun bir koridorun üzerine açılır, on beş oda kapısı vardı. Dört ve 5 numaralı odalar tekin değildir diye hiçbir garson oranın hizmetine bakmıyordu. Gayet kısa boylu bir adam bağ tüccarı sıfatıyla ve Mister Filips ismiyle bu iki odayı bir haftadan beri işgal ediyordu. Garsonlar diğer müşterilere karşı iyi davrandıkları ve kendisini memnun etmemek için ne mümkünse yaptıkları halde bağ tüccarı bu vaziyetten hiç de şikâyet etmemişti. Tabii ki otel müdürü de sebepsiz kendisini kapı dışarı atamazdı. Doğa üstü sandık meselesi otelde bir heyecan ve dedikodu yaratmış ise de bu aynı zamanda diğer müşteriler için bir dedikodu sebebi olmuştu. Herkes bu dedikodulara yanlış birtakım ilaveler ekleyerek vakit geçiriyordu. Öyle ya hareketli sandığın kimseye bir zararı olmadıktan sonra ötesi herkesin nesine gerekti? Müşteriler hiç yoktan bir eğlence bulmuşlardı. Herkeste bir fısıltıdır gidiyordu. Akşam yemeği yemek üzereydi. Otelin yemek çanı, müşterileri yemek salonuna davet ediyordu. Odalarında bulunanlar, birer ikişer koridora çıkmaya başlamışlardı. Ben bundan

evvel bir defa odaları gezerek kendimi tanıttığım için artık şurada burada gezmem kimsenin dikkatini çekmiyordu. Bu esnada kısa boylu bağ tüccarı da 4 numaralı odadan çıkarak evvela etrafına bakındı. Ben derhal koridordaki dinlenme koltuklarının tozlarını almaya başladım. Aksi gibi merdiven benim bulunduğum taraftaydı. Bağ tüccarı bana doğru geliyordu. Ben hiç aldırmayarak dalgın dalgın işime bakıyordum. Mister Filips arkamda durdu. Yavaşça öksürdü, ben aldırmadım. Bir daha öksürünce bakmak icap etti. Döndüm ve tebessüm ettim. Herif dikkatle yüzüme baktı. Çok kısa bir an için durdu. Hal ve tavrımdan bir mana çıkarmaya çalışıyordu. İşte bu sınav evresiydi. Genellikle böyle iki cambaz bir ipte karşılaşınca bu hal oluşurdu. Bu dakikada, bir polis memuru başarısıyla ilk adım atılmış demekti. Ben de bu vaziyette bulunuyordum. Meraklı adam beni baştan aşağı süzdükten sonra:

-Sen bugün geldin, değil mi, dedi. Acemiliğini belli etmeyen hakiki bir garson tavrıyla gülerek başımı salladım:

-Evet mister.

-Çok dalmışsın. Buradan geçtiğimin farkında bile olmadın. Halbuki otel garsonları biraz dikkatli olmalı değil mi?

Ve arkasından manalı bir tebessümle ilave etti:

-Senin dalgınlığından istifade ederek hırsız gelip buralarını soysa haberin olmayacak.

-Mazur görünüz Mister. Çocuğum hasta. Onu düşünmekten kendimi unutuyorum.

Affediniz! Muhterem müşterilerime karşı daima saygılı olmak vazifemdir. On senelik garsonum, en ufak bir şikâyeteye meydan vermemişimdir.

Bağ tüccarı başka bir şey demeden yürüdü ve seri adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Ben bir müddet yine meşguliyetime devam ettim. Doğal olmayan bir vaziyete düşerek bu kimliği meçhul adamın şüphesini çekmemek için böyle hareket etmek lazımdı. Adamın yemek salonuna girmeden evvel tekrar yukarı çıkması ve bu suretle şüphesini gidermek için beni kontrol etme ihtimali vardı. Kısa boylu bağ tüccarının vaziyeti bende büyük bir şüphe uyandırmıştı. Sandık hakkındaki hikâyeler gözümde büyüyordu. Bu adamın kendisi bir kişi olduğu halde yan yana iki odayı birden işgal etmesindeki manayı bir türlü keşfedememiştim. Bir aralık çabucak aşağı inerek kimse görmeden direktörden bu konuda bilgi almak istemiştim. Direktör:

-Bizim de dikkatimizi çekti. Fakat kendisi 'yakında bir adam gelecek. Bu ikinci odayı onun için tuttum' diye cevap verdi, dedi.

Bağ tüccarı maksadına erişebilmek için çok iyi önlem almış gibi görünüyordu. Beşinci katta aşağı yukarı dolaşıyordum. Odaları birer birer açıp kapadım. Kimseler yoktu. Fakat 4 ve 5 numaralar açılmadı. Zorladım kilitli olduğuna dair şüphem kalmamıştı. Halbuki tüccar gözümün önünde odadan çıkmış ve kapısını şöylece çekerek benden tarafa yürümüştü. Şu halde kapıyı içeriden kapayan bir el vardı. Bu kim olabilirdi? Belirli bir müşterisi olan bir yataklı

odada başka kimse nasıl bulunabilirdi? Bu zorluğu halletmeye vakit kalmadı. Oda kapısı yani söz konusu kilitli kapı birdenbire açılarak içeriden bir metre uzunluğunda bir sandığın kendi kendine koridora çıktığını ve ufak aralıklarla yerde sürünür gibi yürümeye başladığını hayretle gördüm.

O gece sandık aşağı yukarı dolaştı ve yine odasına girdi. Ben de diğer garsonlar gibi korkar vaziyette merdivenden aşağıya koşuşmuştum. Birdenbire sandığın yanına gidecek bir cesaret göstermek, kendimi şüphe altına koymak demektir. Daha önce polisin yaptığı incelemede bir sonuç elde edemediğini biliyordum. İşi büsbütün bozmamak için böyle hareket etmeye mecburdum.

Ertesi gün bir aralık polis müdüriyetine giderek benden evvel meseleyi takip ve tetkik eden polis memurlarının gözlemlerinin olduğu raporu gözden geçirmek faydalı olacaktı. Dosyayı buldum. Raporda şu satırlar çok dikkat çekiciydi:

“Bir polis memuru sıfatıyla muhtelif vakitlerde ve belirsiz saatlerde otelin 4 ve 5 numaralı odalarında yaptığım tetkikat ve tecrübeler neticesinde bağ tüccarı Mister Filips hakkında suçlama sebebi olacak bir şeye tesadüf etmedim. Gerçekten de odasında bulunan içi ufak bir makine ile hareketli bir sandığa tesadüf ettim de adı geçen sandığın yakında gelecek olan biraderinin bu gibi şeylerden çok hoşlanan

çocuğuna bir hediye olarak yaptırdığını söyledi ve nihayet bir eğlenceden ibaret olup kimsenin huzur ve rahatını bozacak şekilde bulunmadığını öğrendiğim söz konusu sandık etrafında cereyan eden dedikoduların memleket asayişi bakımından bir kıymeti olmadığı...”

Rapor içeriğine göre oteli terk edip takibe son vermek gerekiyordu. Gerçekten de otel dahilinde esas itibariyle cereyan eden söylentiler de bunun nihayet bir sürprizden ibaret olduğu merkezindeydi. Yalnız işe evvelce önem verilmiş olduğundan abartma ile bahsediliyordu. “Cinler basıyor!” yahut “Periler geliyor!” gibi boş laflarla müşteriler gülüşüp vakit geçiriyorlardı. Herkes meselenin bir hiç olduğunu kabul etmişti. Çoluk çocuk bu hikâye ile fazla meşgul olmaktan ve merdiven başlarında dolaşıp gülüşmekten zevk alıyorlardı. Halbuki mesele hiç de böyle değildi. Oynacak türünden bir sandık veya herhangi bir şey kapalı kapıyı açıp koridora çıkamaz ve çıkınca da aşağı yukarı gidip gelmek için kendi kendine bir istikamet veremezdi. Nasıl olurdu ki makine ile kurulu bir sandık koridorun sonuna kadar gitsin de duvara çarpmadan tekrar düzgün bir manevra ile dönüp oda kapısına gelsin ve yine kendi kendine içeriye girsin? İnsan aklı ve özellikle hakiki bir polis memuru bu noktayı katiyen kabul edemezdi.

Hayli büyük bir muamma karşısında bulundum. Herkes gibi ben de korkaklık gösterip koridordan kaçtıktan sonra ve sandığın tekrar odasına döndüğünü uzaktan gördükten sonra tekrar ve hemen

yukarıya çıkarak doğruca sandığın girdiği 4 numarının kapısını açtım. Kapı bu defa kilitli değildi. Kolayca açıldı ve ben büyük bir cesaretle odadan içeri girdim.

Söz konusu sandık duvar dibinde yerleşik duruyordu. Sandığa doğru yürüdüm. Ne kadar efsane veya eğlence olsa da yine de insan böyle garip meseleler karşısında heyecanlanmaktan kendini alamıyordu. Büyük bir cesaretle sandığı kucakladım. Maksadım içinin dolu olup olmadığını anlamaktı. Derhal yukarı kaldırdım ve içinin boş olduğunu anladım. Artık kapağını kaldırmakta bir mahzur yoktu. Kilitleri açıktı. Kapağı kaldırdım. İçinde bir şeyler görmedim. Yalnız dibinde gerçekten yapay bir makine bağlıydı. Bu kuruldukça sağa sola manevra yapacak bir hareket aletiydi. Sandığın başında incelemeye meşgulken birdenbire içerdeki odadan hafif bir kapı gıcırtısı işittim. Derhal kendime geldim, bulunduğum odanın içinden 5 numaralı odaya bir kapı ile geçiliyordu. Sonra o odanın ayrıca koridora açılan bir kapısı vardı. Hemen 4 numaradan dışarıya çıktım. 5 numaralı odadan yine bağ tüccarı gibi ufak tefek yirmi beş yaşlarında bir gencin merdivenden aşağıya doğru inmekte olduğunu gördüm. Gözlerim beni aldatmıyorsa muammayı kısmen halletmiş gibiydim: Sandıktan derhal çıkarak 5 numaralı odaya geçen genç aşağıya iniyordu ve şimdiye kadar oynanan komedyaya daima bu suretle devam ederek herkesi şaşırtmış ve meydana çıkarılamamıştı. Lakin bu genç kimdi? Böyle sandıkla dolaşmakta ve kendisini

gizlemekte mecburiyet sebebi de ne idi? Muamma-
yı tamamıyla aydınlatmak için genci takip etmek la-
zımdı.

Hemen sırtıma uzun bir arabacı pardösüsü uydurarak merdiven başında taktığım bir sakal ile kıyafetimi değiştirmiştım. Gencin arkasından gidiyordum. Nereye gideceğini merak etmemek mümkün değildi. Onun bir haftadan beri daima bu oyunu oynadığını ve herkes boş sandıkla meşgul olurken bu esrarengiz gencin diğer kapıdan çıkıp gittiği anlaşılıyordu. Bu mühim rolü bu derece yetenekle oynadığına göre zekâ ve kabiliyeti küçümsenemeyecek bir kimse olduğu muhakkaktı. Yürüyerek birkaç cadde dolaştıktan sonra bir karanlık sokakta durmuştu. Etrafına dikkatle bakınarak kimsenin olmadığını görünce çatısı alçak bir evin önünde durmuştu. Şüphesiz bu genç oraya girecekti. Sokağın başında yarım saat kadar gizlendim. Kapı açıldı ve meçhul adam evden içeri girdi. Burası neresiydi? Bu gencin bu kadar tehlikeli bir rolü oynamaktaki maksat ve gayesi ne olabilirdi? Bu karanlık sokak bana birdenbire zihnimde kalan bir vakanın hatıralarını canlandırmıştı. Bundan iki ay önce varlığı haber verilen bir kalpazan topluluğunun izi keşfedilmişken, polis memurunun

gafleti yüzünden sahtekarlar yakayı kurtarmışlar ve yakalanmamışlar. O vakit bu vaka etrafında bir de karanlık evden bahsedilmişti. Fakat bu evin nerede olduğu bulunamıyordu. İçinin elektrik düzeneği ve benzeri ıvır zıvırla donanmış olduğunu haber vermişlerdi. Kalpazanlar sahte dolar imal etmişlerdi. Piyasada bu paraları ayırt etmek mümkün olmuyordu. O derecede mükemmel taklit ediyorlardı. Kumpanyaya kimyager gibi bilim insanlarının da dâhil olduğu söylenmişti.

“Yürüyen Sandık” nihayet bir genç adam doğurmuş, bu genç adamın hal ve vaziyeti de bende bu mesele ile alakadar bazı şüpheleri de uyandırmıştı. Bir önsezi bu meçhul adamın kalpazan topluluğu ile alakası olduğu hakkındaki şüphemi destekliyordu. Bununla beraber mesele bu şekilde olsa bile bu mahir kalpazanların böyle tehlikeli bir rol oynamaya cesaret edeceklerini kabul etmek doğru olamazdı. Bağ tüccarının yeğenine hareketli bir sandık hediye etmesinde ne gibi bir muamma olabilirdi? Bunları ancak beş on gün zarfında vazifelerini bitirip yine geldikleri yere dönmek üzere burada takma isimle dolaşıyorlardı şeklinde kabul etmek ve akıl yürütmek mümkün olabilirdi. Zira Amerika kanunları çok ağırdı. Otele veya benzeri yerlere giren bir adamın kesinlikle kimliğini soran çıkardı. Şu halde özellikle sandık içindeki gencin ya mahkûm ya da sanık olduğu anlaşıyordu. Birdenbire bunların böyle bir tehlikeye kendilerini niçin attıkları sorusu söz konusu olabilirdi. Halbuki bağ tüccarı otelden dışarıya

çıkmamak ve biraderini beklemek suretiyle otel muhitine ve polis memurlarına emniyet vermekte başarılı olmuştu. Polis tahkikatına gelince bağ tüccarının otele geldiği günden beri dışarıyla temas etmediğini polis öğrenmişti. Bu durum ilk incelemelerini bu suretle sonuçlandırmalarına sebep olmuştu. Esas itibarı ile anlaşıyordu ki bu iki şahıs kalpazan topluluğunun en mühim üyelerinden ikisiydi. Bağ tüccarı sandık derinindeki genci saklıyor ve bu genç de bu şekilde kalpazanlarla temas kurarak bu kısa zaman zarfında yapması gereken vazifeyi yapıyordu.

Bilimin merceğinden meselenin iç yüzünü böyle görüyordum. Yavaş yavaş kapıya doğru gitmiştim. Kulağımı duvara vermiş dinliyordum. Uzaktan çok hafif sesler işitiyordum. Vakit geçmişti. Sokaktan kimseler geçmiyordu. Hareketlerimi gözetleyecek bir fert yoktu. Birdenbire pencereleri tırmanarak binanın çatısına çıkmıştım. Fakat çatı ince bir tel ile çepeçevre sarılmıştı. Bu tele yabancı birinin temas etmeme imkânı yoktu. Karanlıkta kesinlikle ona çarpacaktı. Bu ecel köprüsünden daha müthiş bir geçitti. Elektrik cereyanı vermişlerdi. Bu kordonu uzaktan keşfettiğim için ani bir tehlikeye düşmüştüm. Bununla beraber burada gördüğüm manzara tüylerimi ürpertmişti. Çatının çeşitli kısımlarında birçok insan iskeleti göze çarpıyordu. Kendilerince şüpheli gördükleri insanları birer tuzakla buraya getirip ortadan kaldırdıkları anlaşıyordu. İskeletler arasında korkmamanın imkânı yoktu. İrademi kaybetmemeye çalışıyordum. Bu sırada gözüme önem arz eden

bir bölge ilişmişti. Burada elektrik santrali bulunuyordu. Ufak bir mahzen gibi saklı bir köşede tesis edilmiş olan bu santral bu esrarengiz evin can damarıydı. Santrali yukarı yaptıklarına göre aşağı kısmın pek de kendileri için emniyet verici olmadığı tahmin edilebilirdi. Sokak kapısından hücumla maruz kaldıkları takdirde sahtekârlar derhal yukarı kaçarak binanın her tarafını kolayca elektriklebileceklerdi. Bu düzeneğin amacı artık meydandaydı. Fazla beklemeye yer ve sebep yoktu. Hemen santralin deposunu boşaltmak ve telleri keserek elektrik cereyanına kökünden mani olmak lazımdı. Bunu yapmakla beraber orada durmanın boş yere tehlikeye atılmak olacağını tahmin ederek hemen çatıdan sokağa atlamıştım. Bina zannedildiği kadar alçak ve inip çıkması o derece kolay değildi. Fakat benim herhangi bir düz binaya çıkmaktaki maharetim, övünmek gibi olmasın ama, cidden takdir edilesiydi. Bu gibi yerlere çıkmak lazım geldiği zaman beni çağırırlardı. Buna rağmen başarıma daha fazla sevinemedim. Evin yan duvarı tarafından meçhul gencin benden evvel çıkıp yürümekte olduğunu gördüm. Aynı zamanda da birinci katın sessiz ve تنها odasından şu konuşmayı işitiyordum:

-Bu akşamki imza ne kadar güzel oldu.

-Şu genç kimyagerin imza taklidindeki yeteneğine doğrusu hiç diyecek yok.

Bu konuşma bana her şeyi anlatmıştı. Tahminimde isabet olduğunu görmekle beraber gencin izini kaybetmiştim. İş böyleyken tekrar otele gittiğinden şüphe yoktu. Fakat böyle devam ettiği halde

beşinci kata kadar çıkan bir yabancı nasıl oluyor da kimsenin dikkatini çekmiyordu? Bağ tüccarı unvanı altında faaliyet gösteren kısa boylu adamın otelde bir parmağı olduğunda da şüphe kalmamıştı. Koşa koşa otele dönüyordum.

Otel direktörünün odasından telefonla Şadan Bey'i bulmuştum:

-Şadan?

-Efendim...

-İsabet seni orada buldum. Şimdi beni dinle.

-Hayrola üstat? Dinliyorum.

-Tahıl halinin arkasındaki dördüncü sokakta sağda yedinci ev... Karanlıkta zorlukla görebildiğime göre 21 numaralı ve iki katlı eski ve çatısı açık bir bina... Anladın mı?

-Evet.

-Şimdi yeterli miktarda memur alarak orayı basınız. Kalpazan topluluğu şimdi bu binada faaliyettedir.

-Peki üstat. Fakat sandık meselesi ne oldu?

-İşte o bina sandık meselesinin ikinci safhasıdır. Yahut bu gülünç komedyanın ikinci perdesi.

-Siz neredesiniz üstat?

-Ben oteldeyim. Sandığı ve sandık sahibini tevkif edip polis müdüriyetine gideceğim.

Fazla konuşmaya vakit müsait değildi. Konuşmamıza yanımda bulunan otel direktörü Mister Greyvs de şahit olmuştu. Bu asabi ve hiddetli adam

boynuma sarılıp alnımdan öpmek istiyordu. Mese-
lenin esasını anlamamakla beraber o derece sevin-
mişti. Direktöre “Şimdi bağ tüccarı nerededir?” diye
sordum. “Salonda oturuyor, orkestranın bitmesini
bekliyor,” dedi. Şeytan adam güzel tertibat almış-
tı. Sandık içinden çıkan ve evvelce bir başka mese-
leden polisçe takip edildiği için bu suretle harekete
mecbur kalan genç kimyager, herkes salonda musikî
dinlemekle meşgulken yavaşça yukarı gidip beşinci
odadaki yatağında yatıyordu. Bu bence kesindi. Bağ
tüccarı de zaten bunun için orkestranın bitmesini
bekliyordu. Saat on iki olunca hemen musikî sona
ermiş, kimyager de odasına gelmiş olacaktı. Hemen
direktöre dedim ki:

-Orkestra şefine şimdi gizli bir emir veriniz ve
saat on ikide musikiye son vermeyerek bir saat daha
güzel parçalar icra etmesini söyleyiniz. Bu saate çok
ihtiyacım vardır.

Direktör hemen gitti ben tekrar telefona koşarak
en yakın polis merkezinden üç memur istedim. Bun-
lar beşinci katta 3 numaralı odada bekleyecekler ve
ben 4 numaradan işaret verir vermez gelip sahtekârla-
rı tutuklayacaklardı. Sistem tamamdı. Merdivenlerde
ve beşinci katta kimse yoktu. Yukarıdan bakıyordum.
Birinci katın merdivenlerini sessiz bir ayak, çekine-
rek yukarı çıkıyordu. Bu gelen adam, genç kimyager
yani sandık içinde gezen kahramandı. Duracak va-
kit yoktu, hemen 4 numaralı odaya girdim ve sandı-
ğı açarak içine yerleşip kapağı kapadım. Sandık ku-
ruluydu, içine oturup da manivelasını çekiverdiğiniziz

zaman istediğiniz tarafa sevk ediliyordu. Önde ve yanlarında ufak delikleri vardı. Burada etrafı görmek mümkündü. Elimde tabanca, bekliyordum. Yanımızdaki 3 numaralı odada kıymetli ve cesur polis memurları kapının deliğinden odanın manzarasını kolayca görebiliyorlardı.

Genç kimyager heyecanla odaya girdi ve hemen içeriden kapıyı kilitledi. Bu hesapla zorluk olduğunda memurlar koridor kapısında kolaylıkla ve ani olarak içeri girmeyeceklerdi. Bununla beraber iki oda arasındaki kapıyı derhal açmak mümkündü. Tabii ki bunu anlayacaklardı. Çünkü odanın içeriden kilitlendiğini duymuşlardı.

Topluluk sahibi derin bir nefes alarak şezlonga kendini bırakıvermişti. Halinden çok yorulduğu ve korktuğu anlaşılıyordu. Para ne tatlı bir şeydi? Cebinden o yorgunluk arasında çıkardığı dolarları saymaya ve sevincinden kendi kendine gülmeye başladığı bir sırada zavallının keyfini bozmak nasıl olurdu? Sandığın manivelasına hafifçe dokunmuş-tum. Kimyagerin birden yerinden zıpladığını görerek bu hale gülmemek için kendimi zor zapt etmiştim. Genç adamın yüreği korkusundan ağzına gelmişti. Odanın içinde muntazam bir manevra ile sağa sola birkaç defa dolaştım. Herif hayretler içinde ne yapacağını şaşırdı. Âdeta şezlongun üstüne çıkacak gibi bir vaziyet almıştı. Sonra birden irade ve cesaretini toplayarak “Ben de amma cesaretsizlik gösteriyorum ha! Bu sandık beni böyle üçüncü defa oluyor ki korkutuyor. Makinenin zembereğini

gevşek bırakıyorum. Boşalınca kendi kendine yürümeye başlıyor. Vidasını sıkıştırmalıyım,” tarzında söylenmeye başladı. Yavaşça ayağa kalkmıştı. Dolarları masanın üstüne bıraktı. Ve gevşek bir tavırla kapağı açtı. Bu vaziyette bir adamın kendisine doğrultulmuş bir tabancayla, meçhul bir şahıs görünce alacağı manzarayı göz önüne getirmek pek kolaydır. Herif gözlerini açarak delirmiş gibi üzerime saldırmak, tabancasını çekmek istedi. O vakit ayağa kalkmakla beraber verdiğim sinyal üzerine yan odadaki memurlar da içeriye girdiler. Genç kimyager şaşkın bir halde ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilmiyordu. Karşı koymaya da hali yoktu. Titremeye başlamıştı. Artık tamamıyla kanunun pençesine düştüğü belliydi. Bu sırada dışarıdan bir ayak sesi geliyordu. Hemen takma sakalımı ve üzerimdeki pardösüyü atarak smokinli bir garson kıyafetiyle 3 numaralı odaya, oradan koridora geçerek bağ tüccarı ile karşılaştım. Heyecanımı gizlemek için uzakta duruyordum. Halimde dikkat çekici bir şey hissedilmiyordu. Tüccar cebinden anahtarını çıkardı ve kapıya doğru giderken bir defa beni süzdü. Bunun ardından uykusu gelmiş tembel insanlar gibi esnemiş ve terbiyesizce ağzımı açarak gerilmiştim. Bu kadarcık dalga geçmeye hakkım vardı. Memleketi baştan aşağıya meşgul eden “Yürüyen Sandık” esrarı ile kahramanlarını keşfetmiş bulunuyordum. Tüccar kapıyı açtı içeri girdi ve memurlarla karşılaştı. Artık her ikisi de polis eline düşmüşlerdi. Tüccar hayretinden bir aptal gibi etrafına bakınıp duruyordu. Memurlar sahte

dolarları ve sahtekârları alarak polis müdüriyetine doğru gittiler. Ben de direktöre “Allah’a ısmarladık,” diyerek Karomer Otel’den çıktım.

Yürüyen Sandık topluluğunun birinci perdesi bu suretle kolaylıkla kapanmıştı. Fakat polis müdüriyetine gittiğim zaman Şadan Bey ile ortağının henüz dönmediklerini anlayınca canım sıkılmıştı. Yorgunluk üzerine tekrar yola çıkarak yarım saat zarfında söz konusu eve yetiştim. Duvar diplerinde memurlar mevzi almışlardı. “Şadan Bey nerede?” diye sordum. “Ben işaret vermeyince kapıyı kırmayınız’ dedi. Bunun için burada bekliyoruz,” cevabını verdiler. Amerikalılar bazen çok saf olurlar. Kendi zekâları ham toprak gibidir. İşlenmeyince bir şekil ve mana ifade etmeyecek kadar basitleşir. Halbuki böyle tehlikeli dakikalarda bu gibi emirler uzun müddet harfiyen uygulanamaz. “Şadan’dan saatlerce işaret gelmezse bu adamlar burada bekleyecekler miydi? Bu ne tuhaf bir anlayıştı?” diye canım sıkıldı. Şadan da benim gibi çatıya çıkmış önce keşif yapıp sonra baskın yapmayı düşünmüş. Bu tedbir fena değildi. Tehlikesiz bir biçimde haydutları elde etmek olurdu. Fakat, saatlerce bekletilir miydi? Ben de eskisi gibi hemen yukarıya çatıya tırmandım. Şadan meydanda yoktu.

Kesinlikle bir tehlikeye düşmüştü. Aşağıya doğru ince dik bir merdiven iniyordu. Buradan yavaşça inmeye başladım. Ufak bir sahanlıkta birçok insan ölüsü vardı. Bunların hemen hepsi de borsada iş yapan ve o günlerde dikkat çekici bir şekilde kaybolan borsacıları. Hepsi ilaçlanmış olarak üst üste yığılmış kalmışlardı. Zemin katında bir kapı vardı. Buradan uzun bir bahçeye geçiliyordu. Bahçe kapısı açılmıştı. Bahçede biraz uzakta köylü kıyafetleriyle birisi ağaçları buduyordu. Bahçeye dışarıdan gelmiş gibi bir tavrı vardı. Kazmasını da aşağı yukarı indiriyordu. Bu esnada sağ tarafımdan bir su şırıltısı duydum. Ufak bir havuz suyla dolmak üzereydi. Sahtekârlar bunun etrafında çalışmışlar, havuzun kenarından gizli bir yoldan kaçmak imkânını hazırlamışlardı. Baskın aşağıdan olursa o vakit yukarıya sığınarak ön tarafı elektrik cereyanına maruz bırakacaklar ve yukarıdan bitişikteki eve geçip kaçacaklardı. Firarlarını teşkil edecek bütün araçları da temin etmişlerdi. Havuzun içine dikkatle baktım. Yarisına kadar suya batmış bir insan başı vardı. Meydanda, uzakta görünen Amerikalı köylüden başka kimseler yoktu. Havuzun yanına sokuldum: Su ile kapanmak üzere bulunan baş bizim Şadan'ın başıydı! Dışarıya işaret vermekle beraber derhal suyun içine atılmak istedim. Suda elektrik cereyanı vardı. Gerçi pek şiddetli değilse de girmek uygun değildi. Evvela suyun aktığı yeri kapatarak "Şadan, Şadan!" diye seslendim. Ölüp ölmediğini anlamak istiyordum. Suyun dibinden Şadan'ın ayaklarına büyük demir parçaları bağladıkları

görülüyordu. Kollarında da aynı demirler vardı. Zavallı adam ne ellerini ne de ayaklarını kıpırdatacak bir haldeydi. İçeriye girer girmez haydutların eline düşmüştü. Kalpazanlar Şadan'ı elektrikli havuzun içine atar atmaz bu iskeletler yuvasından firar etmişlerdi. Ekibin bir fedaisi vardı. Bu adam son dakikaya kadar bahçenin köşesinde görülmüştü. Ben dışarıdaki memurlara işaret verince o da ortadan kaybolmakla beraber birdenbire bu uğursuz binanın zemin katı yani bulunduğumuz kat tarafından ateş alarak yanmaya başlamıştı. Bu müthiş bir felaketti. Ben havuzda Şadan'ı kurtarmakla meşguldüm. Memurlar içeriye girdiler fakat haydutlar çoktan firar etmiş bulunuyorlardı. Şadan'ı bin zorlukla ölümün pençesinden kurtarabilmiştim.

Sahtekârların merkezi olan bu uğursuz bina her tarafından elektrik cereyanına maruz kalarak alevler içinde yanıyordu. Benim ilk geldiğim zaman bozduğum santral, elektrik teşkilatının üst katına aitmiş. Bunu sonradan anlamıştım. O gece bu müthiş ve trajik olayı seyrederek dönüyorduk. Sandık kahramanlarını elde ettiğimiz halde elektrikli evdeki sahtekârları o gece yakalayamamıştık. Bununla beraber, firariler polis müdüriyetindeki sandık kahramanlarının yardımlarıyla yirmi dört saat sonra birer birer yakayı ele vermişlerdi.

O gece New York borsası bu Türk polisinin başarısını borsa binasını donatmak suretiyle tebrik ediyordu. Borsa Meydanı'na "Yaşasın Türk Polisi!" ibaresi bulunan elektrikli levhalar asılmıştı.

DİRİLEN ÖLÜNÜN MACERASI

İSTANBUL'UN ARSEN LÜPEN'İ
ELE GEÇMEZ KADRI'NİN
SERGÜZEŞTLERİ

Gece olmuştu. Edirnekapı Mezarlığı'nın bir köşesinde servilerin karanlık gölgeleri altında birer kedi gibi sinmiş, duruyorduk. Bir yaz gecesi idi. Gökte ay ve yıldız yoktu. Üstümüzden siyah yağmur bulutları geçiyordu. O gece bir kuyumcu dükkanından çaldığımız elmasları bir torbanın içine koyarak yıkılmış bir mezar taşının altına gömmüştük. Etraftan geçen gölgeler hiç şüphe yok bizi takip eden polis memurları idi. Fakat biz mezarlığın kenarından geçerek Topkapı'ya kadar caddeden koşmuş ve Topkapı surlarına doğru giden yollarda izler bırakmıştık. Sonra izimizi kaybederek oradan tekrar dönüp Edirnekapı'ya gelmiş ve mezarlığa sığınmaya mecbur olmuştuk. Memurlar o izleri takiben Topkapı'ya doğru gittiler ve gözden uzaklaştılar. Mezarlığın kenarından geçerlerken ellerindeki elektrik fenerlerini mezarlara doğru tutmayı da ihmal etmiyorlardı. Onlar o civardan geçerken biz birer taşın arkasına yatmış ve kesinlikle göze görünmeyecek bir şekilde gizlenmiştik. Bu sıra ince bir ses bizi derin bir uykudan uyandırır gibi kulağımızda çınladı:

-Anlıyorum buradasınız değil mi?

Yavaşça:

-Bedia, yavaşça yere yat, dedim. O servilerin vahşi hışırtiları arasından yükselen bir kahkaha ile:

-Haydi canım, dedi. O kadar korkak olmayınız. Enayiler bizi Topkapı'da arıyorlar. Hatta oradan otomobillerle karşıya geçmiş olmamız ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyorlar.

-Sen nereden biliyorsun?

-Ben mi? Fakat bu o kadar gülünecek bir şey ki. Edirnekapı'dan gelirken yanıma iki kişi sokuldu. "Hemşire hanım buradan birkaç kişinin geçtiğini gördünüz mü?" dediler. Ben de "Hayır ben eczane-den geliyorum, kimseyi görmedim," cevabını verdim. Arkalarına bakmadan konuşarak yürüdüler. Kulak verdim ve bu ihtimal üzerine tahmin yürüttüklerini işittim. Onlar şimdi Topkapı'da bizi arıyorlar.

-Bravo Bedia! Peki sen bizi burada nasıl buldun?

-Kulüpte öyle konuşmuştuk ya! Eğer bir zorlukla karşılaşsak Edirnekapı Mezarlığı'nın Ramiz'e giden yol yönüne gizleneceğiz, dememiş miydik? Sizi yolda kaybedince buraya kaçtığınızı tahmin ederek derhal karanlık bir sokakta bu eski çarşafı sırtıma taktım ve yola düzöldüm.

Çarpık Ziya söze karıştı:

-Aferin be! Gördün mü karıyı! İşte insanda böyle yürek olmalı.

Ben:

-Önlem olarak biraz daha sessiz olalım. Hiç olmazsa vakit tamamıyla gece yarısı olsun. Sonra buradan birer birer ayrılırız ve dikkat çekmeden her

birimiz bir başka yöne giderek yarın sabah kulüpte buluşuruz, dedim.

Beş kişiydik. Sigaralarımızın ateş tarafları avucumuzun içinde ardı sıra tüttürerek sigara içiyor ve mırıldanarak konuşuyorduk. O akşam hava kararınca Dokuzlar'dan beş kişi benim gözetimimde hazırlık yaparak maliye müfettişleri sıfatıyla Balıkpazarı'nda Yuvakim'in büyük sarraf dükkanını basmıştık. O gün zenginlerden birinin Yuvakim'e getirdiği bir torba mücevher karşılığında sarraftan beş altı bin lira aldığını kulübümüze haber vermişlerdi. Derhal araştırma yaparak meselenin gerçek olduğunu öğrenmiştik. Vakit geç olduğundan sarraf Yuvakim mücevherleri dükkânındaki kasasında saklamaya mecbur olmuştu. İşte bu mecburiyet bizi derhal faaliyete geçirmeye ve hazırlık yapmaya sevk etmişti. Hemen kılık değiştirerek saraydan çalınmış mücevherleri almaya gelen memur tavrıyla dükkânı basmış, Yuvakim'i tehdit ederek bir an içinde kasadan mücevher torbasını alıp dükkandan kaçmıştık. Arkamızdan sarrafın polise başvurması üzerine çeşitli yönlerde çıkan memurlardan ikisi ile Unkapanı sokaklarından birinin köşesinde çarpışmaya ve orada onları yere düşürerek tekrar kılık değiştirerek yollarımızı değiştirmeye lüzum görmüştük. Tabii ki arkamızdan yetişen yeni ve yardımcı polis kuvvetleri bizi takibe koyulmuşlardı. Hiç şüphe yok o semtlerdeki bütün karakollara telefonla bildiri yapılmıştı. Sürekli şekil ve kıyafetlerimizi değiştirerek şehir dışına çıkmaya çalışıyorduk. Nihayet Edirnekapı dışına gelebilmiştik. Burası dalgalardan kaçan

bir gemi kaptanının kaçabileceği sakın ve korkusuz bir limana benziyordu. Yalnız polise karşı bir şaşırtma hareketi yapmak ve verdiğimiz izleri tamamıyla kaybetmek lazımdı. İşte bu sebeple biraz fazla vakit kaybederek Topkapı surlarına kadar gittik ve yollara üzerimizde bulunan lüzumsuz eşyalardan bazılarını attık. Memurlar bunları “mal bulmuş Mağribi” gibi yıkılarak “Hainler üzerlerindeki eski elbiseleri atıyorlar demek ki kıyafet değiştirip edip Topkapı’dan tekrar şehre dahil oldular,” hükmünü veriyorlardı.

Beş on günden beri Arsen Lüpen ismi gazetelerde geçmemişti. Baş dedektif Şadan Bey kaygısız ve neşeli bir şekilde geziyor ve gururla başını kaldırarak “Amerika’dan yeni gelmiş benim gibi fen adamı bir polis memuru karşısında hiç kimse perende atamaz,” diyordu. O günlerde yakalandığım hafif bir nezleden muzdariptim. Bu ufak tedbirsizliğim Şadan Bey’in gururunu artırmıştı. “Ben öyle Arsen Lüpenlere falan metelik vermem,” diyordu. Şadan Bey vazifesine henüz yeni başlamıştı. Selefinden tabii ki memlekette birkaç aydan beri faaliyet gösteren Arsen Lüpen hakkında gereği kadar bilgi almıştı. Hatta:

-Ele Geçmez Kadri... Bu da kimmiş, diye hor gördüğü zaman ona:

-Efendim bu belanın henüz kimliğini bile tespit edemedik, cevabıyla amirini aydınlatmak isteyen işgüzar bir sivil polise Şadan Bey:

-Bunlar ufak iş, cevabını vermişti.

Sarraf Yuvakim hadisesini derhal ona haber vermişlerdi. Bu doğal bir şey idi. Fakat biz henüz bu

hırsızlığın çetemiz tarafından yapıldığına dair bir polise bir ipucu vermemiştik. Maksadım Şadan Bey'i biraz üzdükten sonra onun alaycı sözlerini hatırlatmak ve kendisiyle eğlenmekti.

Mezar taşlarından birine yaslanmış düşünüyordum. Birden yerin dibinden gelen hafif, hazin bir inilti işittim. Yanılmıyordum. Ses toprağın altından geliyor ve âdeta tüylerimi ürpertiyordu. Bu esnada aynı sesi arkadaşlar da işitmiş olacaklar ki "Kadri Bey mezarın içinden gelen sesi işitiyor musun?" diye sordular.

-Evet işittim. Şimdi ben de size soracaktım.

Bedia hayretle:

-İşte bu tuhaf bir şey. Büyük annem gece ölüler dirilir, birbiriyle konuşurlar, bunun için gece mezarlıklara gidilmez diye küçükken bizi korkuturdu. Doğru olacak galiba.

Yengeç Sadi bağırdı:

-İmanım be! Bu mezardan gelen ses Şadan Bey'in sesi olmasın?

Yengeç Sadi İstanbul'un zeki ve eski bir çapkını idi. Tecrübesi de çoktu. Vaziyeti uygun bularak biraz yüksek konuşmuştuk. Şadan Bey'i Amerika'da Amerikalıları çok hayrete düşüren bir polis memuru olarak tanıtıyorlardı. Kendi kendime "Acaba bu onun aklımıza gelmeyen bir planı mıdır?" diye düşündüm ve bu düşüncemi arkadaşlara da söyledim. Hepsi birden başlarını salladılar ve manalı bir tavırla etrafa bakmaya başladılar. Servilerin bu vahşi sessizliği bozan eden hışırtılarından başka en ufak bir ses bile

işitilmiyordu. Şadan Bey bir kelebek titreşimiyle bile hareket etmiş olsa bizim gözümüzden, kulağımızdan kaçmayacaktı. Bu esnada Bedia gülerek dedi ki:

-Ayol dikkatle dinleyin şu mezarın içinden canlı bir insan sesi yansıyor.

Dinledim mezarın içinden birisi âdeta mırıldanıyordu. Cebimden fenerimi çıkardım, mezarın üstünü kontrol ederek:

-Çocuklar, dedim. Bu mezar daha o kadar taze ki henüz üzerine dökülen sular bile kurumamış.

Arkadaşların hepsi birden kulaklarını bu ıslak topraklı, taze mezara koydular ve dinlemeye başladılar. Hepimiz şu sesi işitiyorduk:

-Aman Allah! Ben ölmedim. Aman Allah! Beni kurtaran yok mu?

Bedia'nın sinirleri gevşedi:

-Ah, dedi. Şimdi bayılacağım. Üzerime fenalık geliyor. Ölmeden gömmüşler.

Gece yarısına bir saat vardı. Mezarı açmaya ve yer altından gelen sesin esasını anlamaya karar vermiştik. Etrafımıza bakındık mezar herhalde geç vakit gömülmüştü. Mezarcının orada bıraktığı kazma ve küreği bulmakta zorluk çekmedik. Toprağı açtıkça ses artıyor ve kulağımıza daha yakından geliyordu. Bedia bir mezar taşına yaslanmış, “Bu dünyada olmuş bir şey değildir,” diye söyleniyordu. Nihayet mezardaki bütün toprakları çıkardık ve tahtaları kaldırdık. Beyaz kefenin birdenbire hareketlendiğini gördük. Bu tüyler ürpertici manzara karşısında hepimiz titriyorduk. Şadan Bey bize bu derece zor ve tehlikeli bir sürpriz yapamazdı. Ölünün kefenini çekerek yüzünü açtım ve ilk defa şu acı sesle karşılaştım:

-Allah aşkına beni şuradan kurtarınız!

Gecenin karanlıklarından hepimizi çıldırtacak kadar vahşi ve soğuk olan bu “Dirilen Ölü”nün konuşmaya başladığını görünce arkadaşlar ve ben bir adım geriye çekildik. Bu ani hadise bize vaziyetimizi unutturacak kadar garip gelmişti. Bedia şiddetle bağırdı:

-Artık buna tahammül edilmez. İşte ölüyü dirilttiniz. Şimdi kalkınız, gidelim. O da aklını başına

toplayınca gideceği yere gider.

Dirilen Ölü, Bedia'nın bu sözünü işiterek mezarın içinden yalvarmaya başladı.

-Cin misiniz, peri misiniz hesap sormaya gelen melekler misiniz? Her kim iseniz Allah aşkına beni bu yılan ve çıyanların yatağı kuyudan çıkarınız. Ben ölmeden beni buraya öldü diye gömmüşler.

Dirilen Ölü dünya havasını solumaya başlayınca bilincini toplamıştı. Gittikçe düzgün, ve anlaşılır sözler söylüyor ve anbean yükselen sesiyle feryat ediyordu. Yavaş yavaş bu zavallı adamcağızın hakikaten ölmeden gömülmüş olduğuna inanarak yanına sokulduk. Bu sıra Yengeç Sadi boğuluyormuş gibi "Ah babam!" diye acı bir feryat kopardı. Sadi'nin bu hali ne hepimiz şaşırdık, hayretler içinde kaldık. Yengeç Sadi'nin babası Kuyucu Mehmet Ağa Edirnekapı'da oturuyordu. Sadi babasını beş on gündür görmüyordu. O akşam Mehmet Ağa'ya evinde birdenbire bir fenalık gelmiş, düşmüş bayılmış. Vücudu soğumaya başlamış. Mahalleli başına üşüşmüş; imam, muhtar gelmiş. Öldü diye zavallıyı yıkamışlar getirip civardaki Edirnekapı Mezarlığı'na gömmüşler. Halbuki Sadi hayret ve sevinç içinde anlatıyordu: "Babam böyle hayatında birkaç defa bayıldı. Fakat sonra aylar senelerce yaşadı. Eğer ben evde olsaydım onu bu gece gömdürmezdim. Gözü kör olsun üvey anemin!" Bu açıklamadan anlaşılıyordu ki Mehmet Ağa'nın yeni karısı biraz genç ve hoppa bir kadındı. Mehmet Ağa'nın beş on parasına sahip olmak için hemen cenazesinin kaldırılmasını istemiş, mahalleli de

el birliğiyle cenazeyi kaldırmış. Eğer böyle bir tesadüf olmasaydı bizim Yengeç'in babası hakikaten diri diri gömüldüğü mezarında ölüp gidecekti.

Vakit geç olmuştu. Mezarlıkta daha fazla kalamazdık. Mehmet Ağa'yı mezarın içinden çıkardık. Kefeni ile beraber caddeye koyuldu. Sakin kimse-siz yollardan tam manasıyla bir mezar kakını olarak evine doğru yürüdü. Onu uzaktan görüyorduk. Karanlıklar içinde beyaz bir hayalet gibi ilerliyordu. Onu yolda görenler korkarak kaışacaklardı.

Vaktimiz gelmişti. Ertesi sabah Dokuzlar Kulübü'nde buluşmak üzere mezarlıktan ayrıldık. Ben Ramiz'e doğru, arkadaşlarım da her biri ayrı bir tarafa yürümeye başladık. Bedia Edirnekapı'da bir arkadaşının evinde kalacaktı, o bizden evvel ilerledi. Mücevher torbasını ona verdik. arşafının altında götürebileceği için ondan daha emin bir araç yoktu.

Kuyucu Mehmet Ağa, oğlu Yengeç Sadi'yi çok sevmekle beraber onun Ele Geçmez Kadri'nin yanında çalışmasından da memnun olmuyor değildi. Bu sebeple daha birkaç sene evvel, kendi çevresinde yani Edirnekapı civarında oğlunun bir kazaya kurban giderek öldüğünü ilan etmişti. Yengeç Sadi, ara sıra gizli olarak babasını görmeye gelirdi. Fakat ne komşulardan ne de bir başka yerden onun geldiğini gören olmuştu.

Ertesi gün hadiseyi uzaktan tetkik ediyor ve gözlemliyorduk. Mehmet Ağa evine gider gitmez genç karısı onu böyle beyaz kefeni ile görünce korkusundan çıldırarak kendini pencereden dışarı atmış. Mehmet Ağa kapıyı sırtlanıp içeri girince o da sokaktan koşarak karakola doğru yürürken polisler yakalayıp sormuşlar ve eve gelip Mehmet Ağa'yı görünce şaşırılmışlar.

Öğlen vakti Mehmet Ağa polis müdüriyetinde Şadan Bey tarafından sorguya çekiliyordu:

-Haydi sen ölmedin diyelim. Bu hakikaten acı bir şey. Derhal gömmüşler. Fakat gece yarısı mezardan nasıl çıkıp geldin?

-Efendim beni Allah kurtardı.

-Nasıl?

-Müsaade ediniz de anlatayım.

-Anlat bakalım.

-Mezarın içinde nefes alacak bir delik bulamamıştım. Akşam geç vakit gömdükleri için mezarcı üzerimi şöylece birkaç kürek toprakla örtüvermişti. Bereket versin ki kefenimin üstüne koydukları tahtaların boyu uzun geldiğinden tamamıyla göğsüme yapışmamıştı. Tahtaların altında kendime geldiğim zaman kımıldayamıyordum. Evvela kendimi odamda ve yatağımda zannetmiştim. Fakat bir müddet sonra işin farkına vararak feryada başladım. Böylece galiba üç dört saat bağırmıştım.

-Sesin dışarıya aksediyor muydu?

-Etmliyormuş.

-Nereden biliyorsun?

-Beni kurtaranlar söylediler.

-Seni kimler kurtardı?

Ne bileyim ben! Birdenbire üzerimdeki toprakların açıldığını hissettim ve biraz sonra karşımda yabancı dört beş şahıs gördüm. Beni o müthiş cehennem kuyusundan kurtarmaları için yalvarmaya başladım.

-Sonra?

-Sonra beyefendi bu adamcağızlar beni mezar-
dan çıkardılar.

-Daha sonra?

-Ben evime geldim.

-Onlar?

-Onlar da yollarına devam ettiler.

-Onların kim olduklarını görsen tanır mısın?

İşte tam bu sırada Şadan Bey'in önündeki telefon çalıyor. Zeki ve işgüzar polis memuru "Kimsiniz?" diye soruyordu. Sivil polisi fazla merak ve endişe de bırakmamak için Dokuzlar Meclisi'nin kararıyla kendisine dedim ki:

-Beyefendi, şimdi sorgulamakta olduğunuz Mehmet Efendi masum ve felakete uğramış bir adamdır. Dün gece bizi takip ederken tesadüfen Edirnekapi Mezarlığı'nda onun sesini işittik ve kurtardık. Bizi tamamıyla teşhis bile edememiştir. Şadan Bey telefonda "Sen kimsin?" diye bağırdı. Ben sadece "Ar-sen Lüpen" dedim. Ve büyük bir kahkaha ile telefonu kapadım. Mehmet Ağa kurtuldu. Fakat Şadan Bey yeni vazifesinin üzüntülü ve tehlikeli bir şekil alma-ya başladığına kanaat getirmişti.

Bir iki gün sonra özel ve emin adamlarımızdan biri ile çaldığımız mücevherleri Viyana'ya göndermiş ve sattırmıştık. Polis günlerce bunların izini aradı. Bir şey elde edemedi. Zaten gazeteler çalıntı mücevherlerden çok dirilen Mehmet Ağa'nın macerasından bahsederek bu heyecanlı vaka etrafında sütun sütun yazılar yazıyorlardı.

MAKİNELİ
KAFA'NIN
HİKÂYESİ

İSTANBUL'UN ARSEN LÜPEN'İ
ELE GEÇMEZ KADRI'NİN
SERGÜZEŞTLERİ

Polis müdüriyetindeki iki baş memur öğlen tatilinde yemek yerken konuşuyorlardı:

-Şadan Bey, Tepebaşı'ndaki Makineli Kafa'yı gördünüz mü?

-Hayır.

-Aman monşer görülecek şey.

-Evet herkes söylüyor. Ben de merak ettim. Vakit bulursam gidip göreceğim.

-Harika azizim. Ben ömrümde böyle bir harikaya rastlamadım.

-Acayip! Büsbütün merakımı arttırdınız. Her akşam oynuyor mu?

-Her akşam dokuzda başlıyor. Oturulacak yer bulunmuyor. Tavsiye ederim, giderseniz biraz erkence davranınız.

-Mençistır Bar'da değil mi?

-Evet.

-Başka numaralar da var mı?

-On ikiye kadar birçok numara, birçok eğlence var. Fakat Makineli Kafa bütün eğlencelerin en merak uyandırıcı.

-Bu "Kafa"yı siz bizzat gördünüz ve dinlediniz mi?

-Bu da laf mı azizim! Dört beş defadır gidiyorum ve her gidişimde hayretler içinde kalıyorum. İnsan ne sorarsa cevabını alıyor. Merak edilmeyecek bir şey değil ki?

-Yalnız boş bir kafa değil mi?

-Evet boş bir kafa ve şüphesiz bir saat gibi arkasından kuruluyor. Masanın üstünde duruyor. Halkın içinde de gezdiriliyor. Herkesin sorusuna uygun cevaplar vermesi beni çok düşündürdü. Bundaki sanat ve hüneri bir türlü kavrayamadım.

-Adam sen de! Avrupa'da buna benzer neler var! Sen böyle şeyler görmediğin için şaşırmışsın ve hayretle karşılaşmışsın. Bu bir tür hokkabazlıktan başka bir şey değildir. Peki ama sorulan sorulara nasıl uygun cevaplar veriyor?

-O da bir telkin hadisesi.

Bu kısa konuşmayı takiben Şadan Bey'in arkadaşısı işine gitmiş, kendisi de odasında yalnız kalarak bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Kendi kendine söyleniyordu:

-Şu insanların her hadisenin tesiri altında kalma-ya ne kadar çok eğilimi vardır. Hokkabazın biri para kazanmak için makineli bir kafa icat etmiş, arkasından kurdukça fonograf plakları gibi muhtelif seslerle kısa tahminlerde bulunuyor ve bu basit hokkabazlık hadisesine bu derece önem veriliyor.

Sonra masanın başına oturdu piposunu yakarak:

* Fonograf, Edison tarafından 1877 tarihinde icat edilen ses kayıt makinesidir.

“Bununla beraber ne olursa olsun,” dedi. “Bu gece Mençistır Bar’a gidip herkesin merak ve hayretle karşıladığı şu çocuk oyuncağını ben de göreceğim.”

Gece saat dokuzda gelmişti. Mençistır Bar'da müt-hiş bir kalabalık vardı. Baş dedektif Şadan Bey bir iki dakika kapıdaki resimlere baktıktan sonra palto-sunun yakasını indirerek bardan içeri girdi. Uzakta sahneye yakın bir boş masa görmüştü. Doğruca ve zorlukla bu masaya gitti, oturdu. Tam vaktinde gel-mişti. Beş on dakika sonra perde açıldı ve varyete topluluğu numaralarını yapmaya başladı.

Nihayet saat on sularında altıncı perde açıldığı zaman sahne ortasında sade bir masanın üstünde bir “Kafa” görülmüştü. Herkes büyük bir mutlulukla el çırpmaya başlamıştı. Polis hafiyesi halkın bu takdir dolu tezahüratlarına çok sinirlenmişse de kendisi için yapılacak şey herkes gibi bu numarayı sessiz-ce izlemekten ibaret olduğundan sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. Makineli Kafa... Garip ve alaycı bir ses ile halka hitaben “Haydi konuşalım! Sorula-rınızı bekliyorum, sorunuz,” diye seslenmişti. Sıray-la herkes bir şey soruyor ve cevabını alkışlıyordu. Müşterilerden hiçbirinin bu esrarengiz “Kafa”ya iti-raz etmemesi herkesin aşağı yukarı uygun bir cevap aldığı fikrini veriyordu. Polis hafiyesi merakından

çatlayacaktı. Halk içinden çeşitli lisanlarla konuşan müşterilere bu kafa aynı lisanlarla cevap veriyordu. Fakat Türkçe sorulan sorulara verdiği cevaplar daha düzgün, daha sesli ve daha ilgi çekici idi. Tabii ki Şadan Bey de bir soru sormak ihtiyacı duymuştu. Olduğu yerde oturmuyor merak ve hayret içinde bocaladığı, hali ve davranışlarından anlaşılıyordu. Nihayet ayağa kalktı:

-İsmimin baş harfini söyler misin, dedi.

Herkes buna benzer çok daha merak uyandıran sorular soruyor ve olumlu cevap alıyorlardı. Makinelî Kafa derhal cevap verdi:

-İsminizin başında “Ş” harfi var mösyö.

Şadan Bey’in merakı artmıştı. Çünkü bu garip tecrübeyi şimdi kendi üzerinde yaptığı için bu isabet merakını artırmıştı. Soru sormaya devam etti:

-Ne meslek sahibi olduğumu biliyor musun?

-Elbette bilirim.

-Öyle ise söyle.

-Yalnız baş harfini mi, yoksa tamamını mı?

Polis hafiyesi bir anda düşündü halka karşı kendi kimliğini ifşa etmek doğru olmayacaktı. Bunu doğru olarak keşfedeceğini tahmin etmemekle beraber kendini böyle bir tedbirsizliğe sevk etmekten çekindi.

-Baş harfini... dedi.

Kafa cevap verdi:

-Başında “P” harfi var.

Şadan Bey önlem aldığına memnun olmuştu.

Kimisi:

-Postacı

Kimisi de gülerek:

-Pastacı, diye yorumlamaya kalkmışlardı ve bunu herkes için yapıyorlardı.

Burası nihayet bir bar değil miydi? Orada kafaları tütülenir ve biraz da eğlence isterlerdi. Bu laubaliliği doğal görmek lazımdı.

Makineli Kafa'yı idare eden genç bir aktristi. Bu kadın parlak boncuklu elbiseleriyle ikide bir sahnede görünerek bu harikalar gösteren "Kafa"yı arkasından kurup tekrar kulis arkasına çekiliyordu. Şimdi artık bu esrarengiz Kafa halkın arzusu üzerine -her akşam olduğu gibi- sahneden aşağıya indirilmiş onu idare eden aktristin kucağında masadan masaya konuşa konuşa dolaşıyordu.

Şadan Bey akristin yüzüne dikkatle baktı. Genç kadın Parisli bir Fransız akristin idi ve Fransızcasından da bir Parisli olduğu anlaşılıyordu. Fakat Türkçe söylerken de ne kadar pervasız tatlı bir şive ile konuşuyordu. Polis hafiyesi daha ziyade bu ince noktaya dikkat etmişse de şüphesini arttıracak bir yön görememişti. Kendi kendine "Ecnebilerden böyle pervasız Türkçe konuşanlar çok var," diyordu. Aktris yanından geçerken Fransızca olarak Kafa'ya hitaben dedi ki:

-Herkesin derdini söylersin. Benim de bir derdim var, doğru cevap verirsen seni cidden tebrik edeceğim.

-Sorunuz mösyö. Benim için dünyada meçhul hiçbir şey yoktur. Bilinmezden haber verir ve geleceği de keşfederim.

Şadan Bey kendisine yanında cevap veren Kafa'nın içinde kuruldukça plak gibi dönen birtakım aletlerin mevcut olduğuna kanaat getirmişti. Fakat cevapları nasıl olup da başarılı bir surette sıra ile ifade ettiğini bir türlü aklı almıyordu. Meraktan çıldıracaktı. Son defa şu soruyu sormuştu:

-Yalnız bana değil aynı zamanda memlekete fenalık yapan müthiş bir düşmanım var.

-İstanbul'da mı?

-Evet İstanbul'da ve daima peşimde. En çok benimle uğraşır. Bunu nasıl elde edebilirim?

-Elde etmek için sarf edeceğiniz mesai boşa olacaktır. Onu yakalayamayacaksınız mösyö.

-Niçin?

-Çünkü o sizden daha zekidir.

Kafa Şadan Bey'e cevap verirken o, bu esraren-giz aletin etrafını inceleme fırsatını da kaçırmamıştı. Aletin altında bu makineyi icat eden fabrikanın markası vardı: "Viyana A.R." Artık Makineli Kafa'nın Avusturya'da imal edildiği ve nasılsa bu Parisli akt-risin eline geçtiği kesindi. Kendi kendine konuşan Kafa'nın son verdiği cevap polis hafiyesini üzmüştü. Fazla bir şey söyleyemedi. Kafa uzaklaşırken "Adiyö" dedi. Şadan Bey gülerek başını salladı. Aktris bu selama tatlı bir eda ve tebessümle karşılık vermişti.

Makineli Kafa masadan masaya dolaşıyordu. Polis hafiyesi aldığı cevaptan yüksek derecede ke-derlenmişti. O aylardan beri mücadele ettiği Dokuzlar Çetesi'nin liderini nasıl elde edeceğini anlamak istemişti. Bu cevap onun ümitlerini ve özellikle

duygularını kırmıştı. “Demek ki,” diyordu. Bu herif benden akıllı benden kurnaz imiş ha!”

Daha fazla oturamadı. Hiddetinden birkaç viskiyi birbiri ardınca içerek ayağa kalktı ve garsondan paltosunu isteyerek hesabını görüp bardan çıktı. Tepebaşı Caddesi’nden Galatasarayı’na doğru giderken:

-Bu cidden merak uyandıran bir eğlence. Fakat benim polis olduğumu, düşmanımı elde edemeyeceğimi bilmesinden anlaşıyor ki genç kadın kuvvetli bir telkin ustasıdır. Avrupa’da böyle sanatkârlara daima tesadüf edilir. Burada yeni bir şey, herkesin merak ve ilgisini çekmektedir, dedi ve kendi kendine konuşarak Tokatlıyan önüne kadar geldi. Zihninden şu kararı vermişti: Yarın bu aktrisi polis müdüriyetine çağıracağım ve odamda bu esrarengiz kafadan çoktan beri içinden çıkamadığım birçok şeyleri sorup öğreneceğim.

Polis hafiyesi o gece sabaha kadar merak ve hiddetinden uyuyamamıştı. Sık sık:

-Rakibim benden zeki ha! Zeki ha! diye söyleniyordu.

İstanbul'da bilimsel hırsızlıkların ardarda geldiği o günlerde bilhassa "Dokuzlar"ı yakalayamamaktan dolayı bir ızdırıp içinde çırpınan bu baş dedektif, bu Avrupa telkin ustasından özel bir şekilde yararlanmayı düşünmüştü. Gözü açık memurlarından birini çağırarak:

-Şimdi otomobiline atlayarak Tepebaşı'na gidecek ve bana Mençistır Bar'daki Makineli Kafa ile onu idare eden aktrisi getireceksin, dedi.

Memur:

-Baş üstüne efendim. deyip çıkıverdi.

Baş memur yavaşça ilave etti:

-Aktris bir ecnebidir. Kendisine iyi muamele et ve müdüriyette özel bir gösteri yapmasını arz ettiğimizi uygun bir dille anlat.

İşgüzar ve cevval sivil polis bu talimatı alır almaz otomobiline kurularak doğruca Tepebaşı'na gitti.

Bar önünde durdu. Biraz sonra bar sahibi ile kapının önünde konuşuyorlardı.

-Ben polis müdüriyetinden geliyorum.

-Buyrunuz efendim.

-Çok acil bir iş için geldim. Makineli Kafa'yı beş on dakika için müdüriyete götürmek için emir aldım.

-Fakat efendim onlar bu sabah bizimle bir meseleden dolayı alakalarını keserek çıkıp gittiler.

-Canım biz böyle ağızlara kanmayız. Ne korkuyorsun? Kafanızı yiyecek değiliz. Müdüriyette bir gösteri yapması arzu ediliyor. Beni bunun için gönderdiler. Haydi neredelerde ise bana gösteriniz.

Bar sahibi ciddi bir adamdı ve doğru söylüyordu. O sabah erkenden Makineli Kafa'yı idare eden sanatkâr, bar *direk-t'ör*üyle alakasını keserek çıkıp gitmişti. Memur uzun boylu bir incelemeden sonra bu sözün doğru olduğunu anlayınca:

-Herhalde başka bir yerde çalışacaktır. Nereye gittiğini söylemedi mi?

-Hayır bir şey demedi.

Sivil polis bardan telefonla amirine bu neticeyi bildirmişti. Baş memur tekrar şu emri verdi:

-Olabilir. Bar direktörüyle tartışarak çıkmıştır. Fakat bu merak uyandıran sanatın icrasını başka barlarda da arzu ederler. Şimdi Beyoğlu'nda ne kadar bar ve gazino varsa hepsini dolaş ve onu bulmadan gelme.

Sivil polis bu kesin emir karşısında çok zor bir duruma düşmüştü. Otomobiline binerek Beyoğlu'nu

baştan aşağı dolaşmaya başladı. Her taraftan olumsuz cevaplar alıyor ve bu şekilde saatler geçiyordu.

Akşam olmuştu. Her saat gönderdiği memurdan, telefonla aldığı olumsuz cevaplar, amirini yerinde oturamaz hale getirmişti:

-Ah, diyordu. Şu lanet Arsen Lüpen'in ne kadar da talihi güzelmiş. Her hadise kendisine yardım ediyor. Şimdi Makineli Kafa'yı bulsaydım ne iyi yararlanacaktım.

Sivil polis son olumsuz cevabı da alınca fazla merakla düşmüştü. Telefon santralinden bütün merkez memurluklarına durumu ihbar ederek beş on günden beri Mençistır Bar'da sanat icra eden Parisli matmazelin ne yapıp edip buldurulmasını herkese bildirmişti. İstanbul'un her köşesinde Makineli Kafa'yı ve onun sahibini araştırıyorlardı. Bütün polis memurları telaş ve heyecan içinde Parisli sanatkârın bulunmamasına kendileri de hayret ediyorlardı. Bir yabancı kadının İstanbul'da böyle esrarengiz bir surette ve bir gün içinde yok oluşu herkesi cidden hayret ettirecek ve heyecanlandıracak kadar önemli bir hadiseydi.

Baş memur masanın başında günlük işlemler ile meşgulken hiç durmayıp işleyen telefonu o gün kim bilir kaçınıcı defa olarak tekrar çalmaya başlamıştı. Artık bu usanç veren vazifeden o da bıkmış gibiydi. İstemeyerek ahizeyi aldı ve kulağına götürdü.

-Alo evet ben Şadan. Ne var, hangi evi soymuşlar dediniz? Bizim evi mi? Yok canım alay ediyorsun. Fakat sen evde değil miydin? Ha annene mi gitmiştin? Fakat hizmetçi? Onu da mı götürdün? Canım böyle bin kötülük ile mücadele ettiğim bir zamanda hiç evimizi boş bırakmak doğru mudur? Neler çalınmış dikkat ettin mi? Kıymetli eşya namına ne varsa gitmiş ha! Vah vah! Bu benim talihim yavrum, hiç üzülme. Yalnız bunun acı bir yönü varsa o da benim gibi bir memur evinin soyulmasıdır. Ne?? Kafa mı? Aman yarabbi! Şimdi çıldıracağım. Kendi kendine konuşuyor ha! Tamam tamam işte aradığım şey. Ben şimdi eve geliyorum. Sakın çocukları o esrarlı kafanın bulunduğu yere sokma. Korkarlar. Şimdi, şimdi işte geliyorum. Sen bir tarafa ayrılma.

Baş dedektif telefon ahizesini elinden atarak paltosunu koluna aldı ve odadan dışarıya fırladı. Kendisini merakla takip eden memurlara:

-Nihayet benim evimi de soymuşlar, diye mırıldandı.

Otomobiline atlayarak dört beş dakika sonra Ak-saray'daki evine gitti. Şoför ile bir sivil memur sokak

kapısında bekliyorlardı. Evinin kapısını çaldı, derhal kapı açıldı, kendisine eşi telefon etmişti. Merdiven başında onunla karşılaştı. Kendisine aynı hadiseyi tekrarlattı.

Odaya çıkınca Makineli Kafa'yı derhal tanıdı. Bu muameleyi halletmek için evvela ev içinde parmak izi incelemesine mecbur kalmıştı. Her tarafı tetkik etti. Fakat en ufak bir ize rastlayamadı. Karısına sordu:

-Telefondan Kafa'nın konuştuğunu söylüyordun. Halbuki şimdi sesini çıkarmıyor. Acaba niçin?

-Vallahi bilmem ortalığı böyle karmakarışık görünce şaşırmıştım. Bir de yukarıya, bu odaya, çıktım. Bir ses işittim. Az kaldı bayılıyordum. Sanki bir adam buraya gizlenmiş de konuşuyordu. Fakat sonra baktım ki ortada bu Kafa'dan başka kimse yoktur.

-Neler söylüyordu acaba?

-Birçok kahkahalar, yarım yarım laflar.

Şadan Bey bu açıklamayı dinledikten sonra Makineli Kafa'nın yanına sokuldu. Arkasından bir anahtarın asılı olduğunu gördü:

-Şunu bir defa kuralım, dedi ve anahtarı çevirmeye başladı.

Tıpkı gramofon plağı dinler gibi karı koca karşısına geçmişler onu dinliyorlardı.

-Ey memur efendi! Bu makineyi ta Viyana'dan sizin için getirdik. Canınız sıkıldıkça çalıp eğlenir ve Arsen Lüpen'e dua edersiniz. Lakin Parisli matmazelin her sorusuna nasıl uygun cevaplar verdiğini anlamak istediniz değil mi? Size haber vereyim ki o sanatkâr bir vantrologdur. Ağzını açmadan karnından

konuşur. Sizi zaten eskiden tanıdığı için her sorunuza cevap vermiştir. Emin olunuz ki Arsen Lüpen'in Dokuzlar Kulübü'nün bütün üyeleri böyle sizi daima mağlup edecek fen alimi ve kurnaz sanatkârlardır. Durum böyleyken bizimle mücadelenizde sarsılmaz bir karar gösterdiğinizden dolayı sizi tebrik ederiz.

Şadan Bey bu bilmecenin kendi aleyhinde bu şekilde halledilmiş olduğunu görerek asabiyetinden fenalaştı ve eşyası karmakarışık olan bu odanın bir köşesine oturdu. Dizleri titriyordu. Hizmetçinin getirdiği suyu içti. Hiddetini yumruklarını sıkarak haykırdı:

-Alçaklar, sizi muhakkak elde edeceğim!

Biraz sonra sakinleşti, ayağa kalkarak bu sihirli aleti tekrar kurdu. Yine aynı sözlerin tıpkı gramofon gibi tekrar ettiğini gördü. "Demek bu sırf benim dikkatimi çekmek için özel bir şekilde tertip ve imal edilmiş bir alet," diye söylendi. Sonra Arsen Lüpen Kadri'nin bir gün ona kendi evini de soyacağını haber verdiğini ve kendisinin buna karşı omuz silktiğini hatırladı. Fakat Arsen Lüpen bu esrarengiz Kafa ile onu bir gün sahiden akşama kadar oyalamaya başarılı olmuş ve dediğini yapmıştı. Ortada bir gerçek vardı: Baş dedektifin evi İstanbul'un Arsen Lüpen'i tarafından soyulmuştu.

Gerçi bu her memlekette ve her gün olan polsiye hadiselerden biriydi. Hadiseyi önemli gösteren nokta

böyle bir polis memurunun evinin rakibi tarafından soyulmuş olmasıydı

Baş memur otomobiline binerek mekânına geldi. Gece olmuştu. Asabı bozuk adımlarla odasında dolaşıyordu. Birden hatırına mühim bir şey gelmiş gibi nöbetçi memurunu sordu:

-Ben eve gittikten sonra beni kimse aradı mı?

-Evet efendim telefonda zatıalinizi bir kadın aradı.

-Kim olduğunu sormadın mı?

-Sordum ben Parisli matmazel dedi ve 9B işareti-ni vererek telefonu kapattı.

Şadan Bey memura:

-Pekala haydi sen git, dedi.

Kendi kendine dişlerini gıcırdatarak “9B yani Dokuzlar Çetesi’nden Bedia” diye söylendi. Bu onun için kolaylıkla halledilir bir mana idi. Arsen Lüpen... Benli Bedia her gün çarpıştığı şahıslardı.

Yorgun fakat ümitli bir halde koltuğa oturdu. Pencereden görünen Marmara’nın mavi bulutlarına bakarak:

-Hainler! dedi. Geç de olsa nihayet bir gün kanunun pençesine düşeceksiniz.

SON

**Unutulmuş bir yazarın zamanı
aşan polisiye öyküleri ilk kez Latin
harfleriyle okurla buluşuyor!**

İskender Fahrettin Sertelli nam-ı diğer Behlül Dâna deyince aklınıza İstanbul'un Arsen Lüpen'i Ele Geçmez Kadri, Türk Polis Hafiyesi Yılmaz ya da Şeytan Hadiye isimleri gelmiyorsa çok şey kaybediyorsunuz. 1930'lu yılların popüler polisiye yazarı İskender Fahrettin Sertelli'nin daha önce Latin alfabesine aktarılmamış öykülerinin yer aldığı bu seçki, hayal dünyası karşısında şaşıp kalacağınız bu yazarla tanışmak için büyük fırsat.

Çok yönlü bir sanatçı olarak daima üreten ve halkı aydınlatmaya çalışan, 1943 yılında henüz 48 yaşında hayata gözlerini yuman Sertelli'nin İngilizce "dime novel" olarak anılan, çok değerli araştırmacı yazar Erol Üyepazarcı'nın verdiği adıyla da "onparalık öyküler" türünde yazmış olduğu üç ayrı polisiye serisinden üç karakter olan Şeytan Hadiye, Amerika'da bir Türk Polisi Yılmaz ve Ele Geçmez Kadri'nin öyküleri *Makineli Kafa'nın Hikâyesi*'nde bir araya geliyor.

22 TL

KDV'den muafur.

